

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 26
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΜΑΪΟΥ 1908
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 31

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ



Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
ΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ "ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ" ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙ Ο
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΑΛΛΑ ΚΟΙΜΑΤΑΙ, ΜΕΧΡΙΣ ΟΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΓΙΝΗ Η ΟΝΕΙΡΕΥΤΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Τὴν προσεχῇ Πέμπτην 29 Μαΐου τελεῖται ἐν Ἀθήναις πάνδημον μνημόσυνον ἐπὶ τῇ πτώσει τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Τ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Θέμα όλων των συζητήσεων αυτές τες ημέρες είναι η γλώσσα και τ' αυτοκίνητα, δύο πράγματα τα οποία και τα δύο κόκκαλα δεν έχουν και κόκαλα τσακίζουν, όπως λέγει η παροιμία. Προχθές το πρόαινον αυτοκίνητον της κ. 'Εμπειρίκου, έπολοποίησεν ένα ποδηλάτην εις την οδόν Πατισίων. Και από δέκα ημερών τώρα ο κ. Μιστριώτης μονομαχεί με τον κ. Λάμπρον, με τον Πολίτην και άλλους αυτού του είδους έχθρους του 'Ελληνισμού, αγωνιζόμενος υπέρ της εθνικής γλώσσας η οποία αυτές τας ημέρας ακούει τα κολακευτικώτερα επίθετα και από τα δύο στρατόπεδα.

Η πατρις ημών γλώσσα, η καλλίστη αυτή κληρονομία των ημετέρων προγόνων...

— Η εθνική μας γλώσσα, άφθι που μας εγγύτως από τη σκληριά.

Και ούτω καθ' εξής. 'Εν τῷ μεταξύ αυτοκίνητα και γλώσσα, ανάληψη και αδιάφορα, κοφρά εις τὰς συζητήσεις που εξέγερουν, εξακολουθούν τον δρόμον των, σπείροντα πτώματα. Διότι όσον είναι άναμφισβήτητον ότι το αυτοκίνητον της κ. 'Εμπειρίκου έκαμε πτώμα τὸν ποδηλάτην των Πατισίων, άλλο τόσον θεωρεῖ άναμφισβήτητον ο κ. Μιστριώτης ότι έκαμε πτώμα τον κ. Λάμπρον εις τὸ ζήτημα του άν αὶ Μούσα ενέγγιναν τὴν 'Αρμονίαν, ή η' 'Αρμονία τὰς Μούσας.

Η αλήθεια είναι ότι έχομεν μίαν αξίωσιν άδικαιολόγητον από τ' αυτοκίνητα. Νά μη τρέχουν. 'Αν πραγματοποιηθῇ ἡ αξίωσις αυτή τ' αυτοκίνητα είναι περιττά. Χάρην αυτής τῆς αξίωσης — νά τρέχουν πολύ — υποφέρομεν τὰ πάνδενα με αυτούς τους διαβόλους. Θορυβοὺν τρομερά και άρκει νά εμφανισθοῦν εις μίαν συνοικίαν διά νά περτυγίσῃ τρομαγμένος ο ὕπνος από όλα τὰ βλέφαρα. Και άρκει νά εισέλθωσιν εις ένα δρόμον διά νά διασπαρῇ και νά μείνῃ ὡραὶν το λεπτότατον άρωμα τοῦ πετρελαίου, ὡπαρὸς εις τὸ ὅποιον λιποθυμοῦν και φθίνουν όλα τὰ άρώματα τῶν 'Αθηναϊκῶν μενεξέδων. Κύριος κατοικῶν εις μίαν άριστοκρατικὴν συνοικίαν τὴν ὅποιαν συχνά άναστατώνουν τ' αυτοκίνητα, έλεγε χθές ότι τὸ στήτι του μυρίζε διαρκῶς πετρελαίον, ότι αισθάνεται διαρκῶς τὸ πετρελαίον κάτω από τὴν μύτην του, ότι τὸν καταδιώκει παντοῦ ἡ μυρωδιά της μενεξένας και ότι τὸ μυστακί του χθές τὸ μεσημέρι έμυρίζε εις τέτοιον βαθμὸν ὥστε ἐνόμειν ότι έτρωγε τὸ φυτῆλι της λάμπας του.

'Αλλά είναι δυνατόν νά φαντασθῇ κανεὶς αυτοκίνητον τὸ ὅποιον δὲν χραυγάζει ἀλλὰ κηλαδεῖ ὥπως τ' ἀνδρόνια τοῦ Βασιλικοῦ κήπου, τὸ ὅποιον δὲν άναπέμπει πετρελαίον ἀλλὰ άρωμα πασχαλιάς, και τὸ ὅποιον ἀντὶ νά σκοτώνῃ, τουναντίον νά μεταχειρίζονται εις τὸ δέσμιον των πληγῶν;

Και ἐπὶ τέλους τὴν αξίωσιν αὐτὴν της καταγωγῆς της ταχυτήτος τὴν έχομεν και εις τὴν γλώσσαν. Προχθέραι και αὐτὴ άκατάσχετος πρὸς τὰ ἑμπρός και τσαλαπατεῖ τους τόπους και άκρωτηρίαίς τους παρακειμένους και κόβει τὸ κεφάλαιον ὑπερσυντελικῶν και τὰ πόδια των μέσων άορίστων δευτέρων. Πρόδοος βέβαια και αὐτὴ ὅπως πρόδοος και ἡ ταχύτης των αυτοκινήτων. 'Ιδού ὅμως ο κ. Μιστριώτης καλά ταμπαρωμένος εις ἐπιχειρηματικὰ ἐπισείων ἀπειλητικῶς τὴν ὁμρὸν ἑλλάνων και μετρών εις τους κόκκους τοῦ κομπολογίου του τὰ ρούβλια που περνοῦν οἱ ἐχθροὶ τοῦ 'Ελληνισμοῦ. 'Η γλώσσα πρέπει νά κόψῃ τὴν ταχύτητά της, πρέπει νά παύσῃ τὰ ἐγκλήματα που κἀννε, πρέπει νά σταματήσῃ και νά μείνῃ ἐπὶ καλλίστεον χρῆμα και τὰ λοιπά.

Πῶς θά γίνῃ ὅμως αὐτό; Θά κινήθῃ ἀπ' γῆ ἡ ὁμρὸν ἑλλάνων τοῦ σοφοῦ 'Ελληνιστοῦ διά νά δείξῃ εις τους φρονητάς πὸς νά ροβολήσουν πρὸς τὴν ὁδὸν Κοραΐ και θά έχομεν δυστυχίες και αἰματα; 'Η θά περιορισθῇ ο πόλεμος εις καταγγελίας, εις ὑποψίας και ὑπαντιγμούς και εις τὸ ζήτημα περὶ τοῦ άν 'Αρμονία ἐγέννησε τὰς Μούσας ή οἱ Μούσαι τὴν 'Αρμονίαν; Τὸ τελευταῖον ζήτημα είναι τρομερά ενδιαφέρον. Έχομεν εις τὰς 'Αθήνας ένα κήπον των Μουσῶν τὸν ὅποιον διεξεδίδε ἄλλοτε γνωστὸς οἰκοπεδοφάγος. 'Αν ἀποδειχθῇ ότι αὶ Μούσαι ἐγέννησαν τὴν 'Αρμονίαν δὲν εἶνε τάχα πιθανόν νά έχομεν νέαν καταπάτησιν;

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο διαγωνισμός περί του χαριεστερου εὐφυολογήματος λήγει τὴν 31 Μαΐου.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Προχθές τὸ νέον ἑλληνικὸν ἀντιτορπιλικὸν 'Ασπίς' κατέπλευσεν εις Βορκελώνην.

— Ο βομβαρδισμός της Σάμου ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στόλου προεκήληξε ἐνεκα τῶν πυροβολισμῶν ὀλίγων Σαμίων, ἀποπειραθέντων νά ἐμποδίσουν τὴν ἀπόβασιν των τουρκικῶν στρατευμάτων. 'Η ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπεβίβη εις διακοινώσεις πρὸς τους ἀντιπροσώπους των Δυνάμεων.

— Ο ἀποβιβασθεὶς τουρκικὸς στρατὸς ὑπερβαίνει τους χίλιους πεντακοσίους.

— Διὰ διατάγματος ὡρίσθη ὡς ἡμέρα τῆς ἐπαναληπτικῆς ἐκλογῆς Κεφαλληνίας, πρὸς πληρωσιν τῆς κενώσεως ἑδρας διὰ τοῦ ὡς πρεσβευτοῦ εις Λονδὶνον διορισθέντος κ. Α. Ρωμάνου, ἡ 13 τοῦ προσεχοῦς μηνὸς 'Ιουλίου, ἡμέρα Κυριακῆ.

— Ο ἐν Λονδίῳ πρεσβευτὴς της Τουρκίας ἀνῆγγειλεν εις τὴν Πύλιν ότι ἀποσπασμα εικοσμημιλλῶν θά παραμεινῇ ἐν Κορίθῳ και μετὰ τὴν ἀναχώρησιν των διεθνῶν στρατευμάτων πρὸς προστασίαν τοῦ τουρκικοῦ περιπτέρου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Τὸ νεοσυσταθὲν ἰταλικὸν ταχυδρομεῖον ἐν Κωνσταντινουπόλει ἤρτισεν ἤδη λειτουργοῦν.

— Γαλλο-Ἀγγλικὴ ἐπιτροπὴ θ' ἀποσταλῇ εις Σάμον πρὸς καταμερσίαν των εὐθνῶν, καὶ γνωμοδοτήσιν ἐπὶ τῆς καταστάσεως.

— 'Η Ἀρμενικὴ Δημοκρατία θά ἀγοράσῃ ἀντὶ 20 ἑκατομμυρίων τρία ἰταλικά πολεμικά πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ στόλου της.

— Γενικὴ ἀπεργία ἐκτίκεται ἐν Λονδίῳ, διότι οἱ ἐργάται ζυτοῦν αὐτήν τὸν ἡμερομισθίον και ἐλάττωσιν των ὥρων τῆς ἐργασίας.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΦΟΡΗΣΙΣ

Παρόντην προχθές εις τὰς δοκιμαίας τῆς ὁπερέτας τοῦ Offenbach «*parade aux lanternes*» ἐν τῷ Βασιλικῷ Θεάτρῳ, με τὴν ὅποιαν ὡς γνωστὸν θά ἐμφανισθοῦν αὶ τελεωφόροι τοῦ 'Οδείου. Όσα και ἂν γράψω θά εἶναι ὀλίγα ὅπως δόσαν ἰδέαν της ὡραίας τῆς τοῦ ἔργου και τῆς γλυκύτητος και μελωδικῆς μουσικῆς του. Αἱ δεσποινίδες Σανδάνη, Πέλοκα και Χατζημυζήλη μαγεύουν με τὴν μελωδικὴν φωνήν των. Πολὺν, ὅμως ζωηρότητα προσδίδει εις τὴν ἐκτέλεσιν ἡ Λίς Κορωναίου δημονηγέσσα και ὑποδουμένη μετὰ θαυμασίας ἐπιτυχίας ἀνδρικὸν ῥόλον ἀλολοκὸν χοροὺν νεανιῶν ἡ Λίς Κορωναίου ἀποδεικνύει ότι κίενηται ἐκτὸς της φωνῆς και ὑποκριτικῆς δυνάμειν και τέχνην ἀσάφην.

Ἐπαινεύσονται μονομῶς ἀπόλαυσις πρώτης τάξεως εις τους μέλλοντας νά παρασταθῶσιν σήμερον εις τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου: 'Εν Ἀρμονικῶν τῶν ὁσίων ἀοιδῶν και δορυφόρῳς μετὰ θέατρον εἰσαγωγὴν συναρπάζει τὸν ἀκροατήν.

Η ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ ἔδωκε τὴν τοιγὴν διὰ πρώτην φορὰν ἐφέτος τὴν θαυμασίαν φάσιν τοῦ κ. Μοραϊτίνῃ «*ὁ Μαραθῶνις δρόμος*». Τὴν Τρίτην ἀνέβιβασεν νέον πλὴν ἔργον «*ὁ Χωροβύλας Θανάσης*» ἀποτελέτην κομωδίαν τοῦ Γανταῖλ παρθεσίαν και ἐπαναλαμβάνομένην μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. 'Ο Σαμὺρ παίζει τὸν Χωροβύλακα ὁ δὲ Ἀλεξανδρῆς τὸν Λοποδύτην. Κατ' αὐτὰς ἐμφανίζεται ἡ δ. Κοκοπούλη μετὰ «*ὁ ἔρωος ἀρνητικῆς*» (*L'amour velle*), ἔργον τὸ ὅποιον ἐσημειώσαν ἐσχάτως μεγάλην ἐπιτυχίαν εις τὸ Παρίσι.

Μετὰ τοῦ θιάσου τοῦ Συναγματοῦ θά συμπαρῇ ο κ. Φύσι μετὰ τῆς κυρίας του, οἱ δύο οὗτοι διακεκριμένοι πρωταγωνισταὶ τοῦ Βασιλικοῦ.

Κατηρίσθη και ο θίασος της Νεαπόλεως με πρωταγωνιστὰς τὴν κ. Ε. Λοράνδον και τοὺς κ.κ. Στανόπουλον Πετρόδωρον και Παπαστεφάνου. Τὸ δραματολόγιον τοῦ θιάσου τούτου περιλαμβάνει ἐκλεκτὰ ἔργα μετὰ τῶν ὁποίων «*ὁ Κολοκοτώνης*» τὸ ἱστορικὸν δράμα τοῦ κ. Σ. Ποταμάνου.

Τὸ Πανελλήνιον ἀνοίγει μετ' ὀλίγας ἡμέρας με τὸν «*Στέλον Χόλμς*». Μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ των διακρίνονται αἱ κ.κ. Κυβέλη 'Αδριανὸς, Περὶδον, Ἀράκον και Μαρίκον και οἱ κ.κ. Ζάνος Παπαγεωργίου, Περὶδης, Λέων, Καλογερίκος, Μαρίκος και Πέλοας. Τὴν Πέμπτην ἔκρινεν ἑναεὶν τὸ ἰταλικὸν Μελόδραμα Romano εις τὸ Βασιεῖ μετὰ τοῦ Ballo in maschera. Πολλὲς και ἐκλεκτὲς κόμοι παρήσταν. 'Εν τῷ συνόλῳ δύναται τις εἰπεῖν ότι ο θίασος ἠμῶν ἐνταύσεως, ἀναλόγως πρὸς τὸ περιβάλλον. Ἐχειρο-

κροτήθη ἰδιαίτερος ὁ βαρὶτονος Morghen και τὰ δύο κωνσταντῆς τῆς β' πράξεως ἐξετελέσθησαν ἐπιτυχῶς.

Εἰαγ. Κυρ.

ΤΟ 3ΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Η συρροὴ τῶν δελτίων ψηφοφορίας διὰ τὸ 3ον δημοψήφισμα, ἐξηκολούθησε με καταπληκτικὴν αὐθυσίαν, κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα. Όλοι σχεδὸν αἱ πόλεις των ἐπαρχιῶν και αἱ κυριώτεροι κομπολίες συμμετέχουν μέχρι σήμερον εις τὸ δημοψήφισμα.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐτελέσθησαν εις Μέρφιδα της 'Αμερικῆς οἱ γάμοι της διδος Θεοδώρας Νικολαΐδου, μετὰ τοῦ κυρίου Παναγιώτου Πάνου, τὴν 18ην τοῦ παρελθόντος μηνὸς Μαΐου. Εὐχόμεθα νά ζήσουν.

Καλούνται σήμερον ὅλοι οἱ ἐν 'Αθήναις Κυκλάδιοι, πρὸς τέλεσιν τῆς πρώτης Παγκυκλαδικῆς ἐορτῆς, τὴν 8 π.μ. εις τὸν ναὸν της Μητροπόλεως, ὅπου θά ἐμυλῇσῃ ὁ ἱεροκ. κ. Σ. Φιλιππίδης, ἐκείθεν δὲ εις τὸ μέγαρον των Ἐμποροπαλιλλίων, ὅπου θά ἐμυλῇσῃ ὁ ἐφέτης κ. Καγκάλης. Τὰ Κυκλαδικὰ σωματεία θά περυσθεθοῦν ἐν σώματι μετὰ των σημειῶν των.

— Ο κ. Εὐγένιος Νικολῆς θύει τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις του ἐνὸπιον της Φαρμακευτικῆς Σχολῆς ἐλατὸς τὸ διπλωμὰ του με τὸν ἐπὶ ζήλον βαθμὸν ἄριστα. Τοῦ εὐχόμεθα ὥπως και ἐν τῷ πρακτικῷ αὐτοῦ σταθμῷ πάντοτε ἀριστεύῃ.

Ν. Μ. Γ.

ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...ΣΥ

Πόσο σ' ἀγαπῶ, τραλή μου,
οὐτ' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀκόμα.
Εἶνε ἀγάπη, ποὺ νά γράλλῃ
δὲν μπορεῖ ἀνθρώπου στόμα.

*

Εἶσαι σὺ γὰρ μέγα καὶ
ποὺ μονάχα ἐγὼ τὸ τοῖνό σου...
Σὺ ποὺ ἐπῆλθες της ζωῆς μου
κάθε δεινὸν καὶ πόθο.

*

Τόσο γοῦνθω σὶν καρδιά μου
τὴν ἀγάπην σου βαθεῖα,
ποὺ θαρρῶ πὸς ἐνὰ εἶσαι
μετὰ τὴν μαύρην μου καρδιά.

*

Οὐτε πᾶν νά καταλάβω
δὲν μπορῶ γὰρ μὴ σιγῇ
ἀν... καρδιά κραυγὴ δισπῇ
ἦ... καρδιά μου εἶσαι... Σὺ.

'Αγρίνιον

'Αθ. Γ. Κυριαζῆς

60
μόνον καὶ ὄχι
75

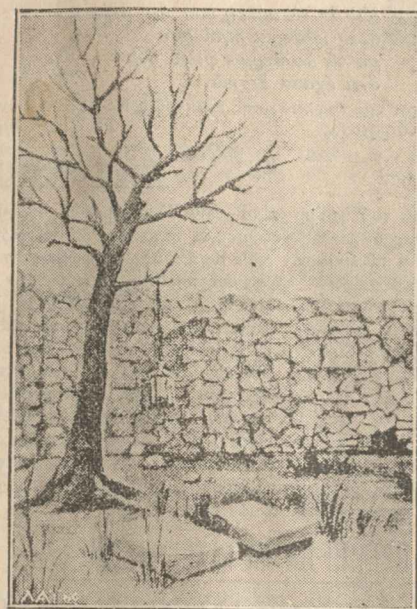
ὀλόμαλλα κουστούμα. Δύνασθε ἐπὶ παραγγελίᾳ νὰ ἐνδυθῆτε εις τὸ γνωστὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου 66 ἐμποροραπτικὸν καταστήμα τῶ κ. Βλασσίου 'Υφλοπούλου.

ΥΔΡΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ
ΣΑΡΙΖΗΣ
ΑΙΓΙΝΗΣ

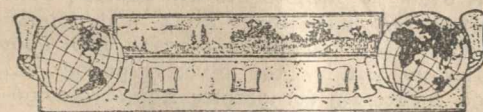
Εἰς φίλας και δαμζάνας

Θ.Ράμμος—'Αθήναι Γεωρ. Σταύρου 8
Θ.Ράμμος—'Εν Πειραιῇ Σωτῆρας 2

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ



ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ
'Εν Κωνσταντινουπόλει



ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

ΑΔΩΝΙΣ-ΜΑΪΟΣ

Τὸ χρονογράφημα τοῦτο ἀνήκει εις τὸν ἐνταῦθα συμβολαιογράφον κ. Εὐδ. Γκορίτσαν, ὁ ὅποιος οὐ μόνον τὰ τοῦ ἐπαγγέλματός του προάγει ἀλλὰ και τὰς Μούσας μετὰ τόσης δεξιότητος ἐπιμελεῖται.

Οἱ ἀρχαῖοι 'Ελληνες ἐπροσωποποιοῦν διὰ θεότητος τινος τὰ στοιχεῖα της Φύσεως, και πᾶσαν καιρικὴν μεταβολήν, ὡς και ὑπερφυσικὴν τινα ἔννοιαν ἐπιποιοῦσαν ἐκπλήσσει τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς και τὰ πάθη και τὰς ἀρετὰς και κακίας τούτων, περιβάλλοντες αὐτὰ δι' ἀλληγορικῶν μύθων.

'Αδωνις. (=Εὐχάριστος—ἡδονα), ἀλληγορεῖται ὡς ὁ θεὸς της βλαστῆσεως, και ἐτελοῦντο διὰ τὸν θάνατον και τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ ἐορταί, καλούμεναι 'Αδωνία.

'Ο 'Αδωνις τὸ μὲν φθινόπωρον κατήρχετο εις τὸν 'Αθηνά και ἐτελείτο τότε ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀφαιονισμοῦ, δηλαδὴ τοῦ θανάτου των σπερμάτων της βλαστῆσεως, ἡτοι της κηδεύσεως αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐβαλλον τὸν ἐπιτάφιον ἕρπον «*Αἶα*» ὃ τὸν 'Αδωνιν—ὠλετο καλὸς 'Αδωνις, ἐπακρούσαν 'Ερωτες—εὐχόμενοι ἵνα ἀναζήσῃ θαλάρης και ἐρωτογόνος και—ἐς χαίροντας ἀφίκη, και ἐρριπνόν των τάφον αὐτοῦ δι' ἀνθέων. (Τοιαύτην ἱσμεν σήμερον νῦν ἐννοίαν ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καθ' ἣν ἀπαγγέλλεται ἐν τοῖς ναοῖς εὐχὴ ὑπὲρ γονιμοποιήσεως των καρπῶν)—χρυσάνθεμα κτλ.)

Τὸ δὲ 'Εαρ ἐπανήρχετο ὁ 'Αδωνις εις τὴν Γῆν, ὅτε ἡ Φύσις προεβίβει τοὺς ἀνθρώπους ἀγαλλίσαι, δηλαδὴ τοῦ θανάτου των σπερμάτων της βλαστῆσεως, ἡτοι της κηδεύσεως αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐβαλλον τὸν ἐπιτάφιον ἕρπον «*Αἶα*» ὃ τὸν 'Αδωνιν—ὠλετο καλὸς 'Αδωνις, ἐπακρούσαν 'Ερωτες—εὐχόμενοι ἵνα ἀναζήσῃ θαλάρης και ἐρωτογόνος και—ἐς χαίροντας ἀφίκη, και ἐρριπνόν των τάφον αὐτοῦ δι' ἀνθέων. (Τοιαύτην ἱσμεν σήμερον νῦν ἐννοίαν ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καθ' ἣν ἀπαγγέλλεται ἐν τοῖς ναοῖς εὐχὴ ὑπὲρ γονιμοποιήσεως των καρπῶν)—χρυσάνθεμα κτλ.)

*

Κατὰ τὴν ἐαρινὴν ταύτην ἐορτὴν ἐβάλλοντο ἐν τοῖς κήποις παρὰ των νεανιῶν οἱ 'Αδωνιοὶ ὄγροι, ἐκέρμενον δὲ ὡς και νῦν, εις τὰς προθύρας περικαλλεῖς ἐξ ἀνθέων στεφάνους, ἵνα προσελκύσωνται τὴν εἰσοδὸν τοῦ 'Αδωνίος εις τὸν οἶκόν των' ἄλλαι δὲ

προσέτρεχον τὴν ἐσπέραν της ἐορτῆς εις τοὺς κήπους, στρωνόμεναι—χλωρὰς σκιάδας μαλακῶ ἀνήθῳ—και ἄρδουσαι ἐν κηρὰς μέχρι πρωῒας τὸν ἕρπον, προλαμβάνουσαι αὐτὸν, ὥπως προσελκύσωνται ἐκεῖ τὴν μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν των—'Αἰθῆν δ' ἄμειν, νιν ἄμα ῥέσση ἄρδρα ἔξω, οἰσεύμες ποτὶ κύματα... ὦ φίλ' 'Αδωνι, ...)' Τὴν δ' ἐπιοῦσαν διενυθύνοντο αὐτὰς. 'Λέγοντες, Εὐ:ες; (=συνέλαβες;) Εὐρες!! τὸν 'Αδωνιν.

Τ' 'Αδωνία ὅθεν εἶχον χαρακτηρισθῆναι θεογενετικῶν ἐορτῶν, καθ' ἣς ἐξεδηλοῦτο ἡ θλιβὴς ἐπὶ τῷ θανάτῳ και ἡ χαρὰ ἐπὶ τῇ ἀναστάσει τοῦ 'Αδωνίος και ἐπροσωποποιεῖτο δι' αὐτοῦ ἀλληγορικῶς, ἡ φθορὰ και ἡ γέννησις της βλαστῆσεως.

Τὸν ἕρπον τούτων σφόνδονται ὀλίγοι τινες στίχοι. Τῆς Πραξίλλης Σικωνίας. Τῆς Σαπφούς. 'Υμνὸν ὕμναιον. 'Ω! τὸν 'Αδωνιν—Και αἱ 'Αδωνιάδουσαι τοῦ Θεοκρίτου—'Ιαθῇ νῦν φίλ' 'Αδωνι, και εις νέωσι' εὐθυμήσας. Καὶ νῦν ἦνθες 'Αδωνι και ἔκκ' ἀφίκη, φίλος εἰσεῖς. Χαῖρε, 'Αδωνι ἀγαπητέ! ... XV στιχ. 143.

*

'Ο χαριεστατος εὐτος μῦθος ἔχει οὕτω:

Τὸν δεινὸν γενεὸς σφριγνόντος υἱοῦ της Μύρας χρυσόμαλλου 'Αδωνίος ἠράσθη ἑμμανὸς διὰ τὸ κάλλος και τὰ ὑπερφυῆ αὐτοῦ χεῖλη, ἡ θεὰ τοῦ κάλλους 'Αφροδίτη, και ἐνεπιστάθη τὸ μυστικὸν της τοῦτο μόνον εις τὴν θέαν της Περσεφόνην, παρ' ἣ ἐκρυψε παραδοῦσα αὐτὸν, ἵνα τὸν ἐπισκέπηται ὁπότεν βούληται. 'Αλλὰ και ἡ Περσεφόνη, ἡ βασίλισσα τοῦ 'Αδου, ἠράσθη ἑμμανὸς τοῦ 'Αδωνίος και ἠρνῆθη παραδοῦσα αὐτὸν τῇ 'Αφροδίτῃ, κρατήσασα αὐτὸν ὑπὲρ ἑαυτῆς!

Η 'Αφροδίτη παρεπρόσθη διὰ τὴν παρακράτησιν ταύτην της θέας της εις τὸν Δία, ἱκετεύουσα αὐτὸν νά τῇ ἀποδοθῇ ὁ εἰς θεματοφυλακὴν παρὰ τῇ Περσεφόνῃ κηδεὶς ἐράσμιος 'Αδωνις, ἄλλως θά παραφρονήσῃ καὶ.

'Ο καλονόκατος Ζεὺς γελῶσας μετὰ τὴν καρδίαν τοῦ διὰ τὴν εὐκαίρως ἐκτελεσθῆσαν ἐρᾶν, ἐνεκάλεισεν εις ἀπολογίαν τὴν νύμφην της Περσεφόνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τῇ ἐξήλωσεν, ὅτι ἐρᾶται ἑμμανὸς τοῦ ποδοπαχοῦς 'Αδωνίος, τοῦ ὅποιον τὸ φίλημα οὐ κενεῖται, και ὅτι θά παραφρονήσῃ, ἂν της τὸν πάρουν!

Τότε λέγουσιν, ὅτι ὁ Ζεὺς, ἐπὶ τῇ ἀναθείσει αὐτῇ κρίσει, ἀπεφάνθη ἵνα ὁ 'Αδωνις, τὸ μὲν φθινόπωρον κατήρχεται ὑπὸ τὴν Γῆν παρὰ τῇ Περσεφόνῃ πρὸς γονιμοποίησιν, τὸ δὲ 'Εαρ ἀνέρχεται εις τὴν Γῆν ἀναγεννόμενος και ἀναζήσων πρὸς εὐχαρίστησιν της 'Αφροδίτης, ἣν ἠρώτων οἱ θεοὶ, ἂν εὐρεῖ!! τὸν φίλον 'Αδωνιν!!

'Ο χριστιανισμὸς ἀπηγόρευσε μετὰ τὴν λατρείαν τοῦ 'Αδωνίος, ἀλλὰ δὲν ἠρνήθη νά παύσῃ τὴν 'Αδωνίων ἐαρινὴν ἐορτήν, και ἀντικατεστάθη ὁ 'Αδωνις διὰ τοῦ Μαΐου, τοῦ ὅποιον ὁ ἕρπον, προσώμιος των 'Αδωνίων ἠρῶν, και νῦν φάλλεται, ὡς τὸ πάλαι, ἐν τοῖς κήποις, ἐν κηρὰς, δηλαδὴ ἡ γέννησις και ἡ φθορὰ της βλαστῆσεως ἡτοι:

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

Μαῖε μου χρυσόμαλλη

ΕΛΛΑΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΕΑ

Ἑσωτερικοῦ καὶ Κρήτης	Δραχ.	8
Ἐξωτερικοῦ	Φρ. χρ.	12
Ρωσίας	Ρούβλια	5
Ἀμερικής	Δολλάρια	3

ΟΣΤΙΣ ΔΙΔΕΙ ΧΡΗΜΑΤΑ

δ' ἀντίτιμον ἀγγελίας του, καταχωρισθείσης εἰς τὴν «Ἑλλάδα», ἢ συνδρομῆς, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ἀποδείξιν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ κ. Σπυρ. Ποταμιάνου καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλον, θεωρεῖται ὡς μὴ πληρωσας.

Ἀηλοῦμεν τοῦτο δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι διδόν ὑπὸ τοῦτο διὰ λογαριασμὸν μας εἰς διαφόρους μεσίτας δημοσιεύσεων.

Ἐπίσης καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι πολλοὶ τοιοῦτοι μεσίται διαπραγματεύονται δημοσιεύσεις διὰ τὴν «Ἑλλάδα», μὲ ἐμπορεύματα, ἐπαγγελματίας ἢ καὶ πολιτικούς, χωρὶς ἢ διευθύνει τοῦ φύλλον νὰ ἔχῃ γνώσιν τῶν τοιοῦτων διαπραγματεύσεων. Αὐτοὶ ἐργάζονται δι' ἴδιον λογαριασμὸν των, χωρὶς ἡμεῖς νὰ τὸ γνωρίζωμεν.

ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΙΤΗΣΙΣ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἂν δὲν συνδυάσεται διὰ τοῦ ἀντιτίμου.

ΜΟΥΣΙΚΗ-ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ τακτικὴ δεκαπενθήμερος ματινέε τοῦ Ὁδείου Λόττεν ἐγένεν ὅπως πάντοτε, τὸ πρῶτον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, Κόσμος πολὺς εἶχε γεμίσει τὴν αἴθουσαν διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν 11 τεμαχίων τοῦ προγράμματος, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὸ ἄσμα τῆς Δοῦς Ἐρμίας Ἀναστασιάνου καὶ τὸ πᾶν τῆς Δοῦς Ζωῆς Ζαλάπτα ἐμφορεῖ κανεὶς ν' ἀναφέρῃ.

— Εἰς τὸ θέατρον Ἀγνότην τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐγένεν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Συλλόγου φοιτητῶν «Βύρωνος» προαναγγελθείσα παράστασις ὑπὲρ τοῦ ταμεῖου τῆς Ἑθνικῆς Ἀμύνης. Τὸ πρόγραμμα πολυποικίλον περιεῖχε πᾶσαν ἀπαγγελίαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ν. Λαπαθιώτου. Ὁ κύριος Ν. Λαπαθιώτης κατεχρηστοκροτήθη ἀπαγγελίας ὁμοειδῆτα τὰ «Ἑλληνοπούλου» τοῦ Βίκτωρος Οὐγγύ.

— Νεαροὶ ἐρασιτέχναι οἱ κύριοι Πέτρου, Μάρκελλου, Χιλιάδου, Γρηγορίου, Ἀχιλλεῖος, Ἀλεξίου, Βαλῶσης μετὰ τῶν ἡθοποιῶν Δαν Μελπομένης, Κολλάρ, Χαλκισοπούλου καὶ Τασούλου ἐπαίξαν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἑνὸς δράματος τὴν «Κούνια» τοῦ Βίεχν καὶ μίαν κωμῶδιον τὴν «Ἰπτάμενον Παναγιῶν» τοῦ κ. Β. Κολοκοτρώνη.

— Ἡ Δεσποινὴ Μ. Κολλάρ ἐψάλε κατόπιν συνδυασμένη ἐπὶ τοῦ κλειδοκονιβάλλου ὑπὸ τοῦ κυρίου Ν. Λαπαθιώτου τὴν «Προδοσίαν» ἄσμα τοῦ Κοκκίνου. Πρώτην φορὰν μετὰ ἐν ἑτος σχεδὸν ἐμφανισθείσα πρὸ τοῦ Ἀθηναίου κοινῶν κατεγχοροκροτήθη.

— Ὁ Κ. Ἀλεξίου τέλος ἐπανέλαβεν τὰς ἀπομιμήσεις τῶν καλλιτεχνῶν καὶ πολιτικῶν, εἰς τὰς ὁποίας τόσον ἐπιτυγχάνει, κατενθουσιασὰς τὸ ἀκροατήριον τὸ ὅποιον τὸν κατεχρηστοκροτήσεν καὶ τὸν ἐκάλεσεν πολλὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐάν κρινόμεν ἐκ τοῦ πολλοῦ παρισταμένου κόσμου τὸ ποσὸν τὸ ὅποιον εἰσπράχθη θὰ εἶναι ἀρκετὰ στοργικόν.

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἔκαμεν ἑναρξίν τῶν παραστάσεων τὸ νέον μελοδραματικὸς Ἰταλικὸς Θίασος μὲ τὸ Ballo in Maschera. Θὰ δώσῃ μόνον δέκα παραστάσεις.

P **

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ

Τὸ ἄσμη τῆς νυχτὸς εἶνε ἡ ἀνάμνησις, εἶνε τὸ εὐνοδοῦσαν μέτρο τῆς καρδίας, ἀποσπόμενον διὰ

νὰ ἐναγκαλισθῇ ἑτέραν καρδίαν, καὶ τὴν ἀκολουθῇ πανταχοῦ.

Ἡ ἀνότης τῆς νυχτὸς καὶ τοῦ χαρακτῆρος εἶνε ἡ μεγαλύτερη δόξα τῆς γυναικός.

Ἡ τύφλις τοῦ συνειδήτου εἶνε ἡ μόνη πληγὴ τῆς καρδίας, ἣν οὐδ' ὁ χρόνος, οὐδ' ἡ σκέψις πρᾶτονου.

Ἡ ὑπόληψις εἶνε τὸ εἰσόδημα τῆς ἀρετῆς ἐν τῷ βίῳ.
Ἀθήναι 20]5 1908

Chateaubriand

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων βήματων τοῦ χωρίου, ῥεῖς ὁ ποταμὸς, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ ποταμοῦ ἐκτείνεται μία ὄρεα καὶ εὐρεῖα πεδιάς. Ὁ ποταμὸς οὗτος εἶνε ὁ Γρανικός, ἡ δὲ πεδιάς αὕτη εἶνε ἡ τῆς Μυσίας.

Ὅποια λοιπὸν εἶνε ἡ μαγεία τῆς δόξης! Εἰς ταῖς ἐκείνης ἐτοιμάζεται νὰ διαστῇ ἕνα ποταμὸν, οὐδὲν τὸ ἀξιοσημειώτον ἔχοντα. Λέγουσιν αὐτῇ, ὅτι ὁ ποταμὸς οὗτος ὀνομάζεται Χηρολίη, διαβαίνει καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του. Ἀλλ' ἐάν τις φωνάξῃ πρὸς αὐτὸν, «εἰς ὁ Γρανικός!» ὁποδοῖορμαί, ἀνοίγει ἐφ' ὅσον ἐκβάλλεται, τὰ δὲ βλέμματα αὐτοῦ προσήλυνται ἐπὶ τοῦ ρεύματος, ὡς ἐάν τὸ ὕδωρ περιεῖχε μαγικὴν τινὰ δύναμιν, ἢ ὡς ἐάν φωνὴ τῆς ἐκτακτοῦς ἡκούετο ἐκ τῆς ἑχθρῆς.

Εἰς μόνος ἄνθρωπος ἀνηνθάνεισεν οὕτω ἕνα μιν κρὸν ποταμὸν τῆς ἑρμῆου! Ἐδῶ, κατέπεσε μία ἀπέραντος αὐτοκρατορία! Ἐδῶ, ὑψώθη ἄλλη μεγάλη τεῖχος ἐκείνη! Ὁ Ἰνδικὸς ὠκεανὸς, ἤκουσε τὴν πτόσιν τοῦ θρόνου, ὅστις κατέρρευσε μέχρι τῶν θαλάσσων τῆς Προποντίδος. Ὁ Γάγγης, βλέπει τρέχουσαν τὴν Δεσποινὴν, μὲ τὰ τέσσαρα περὰ καὶ ἑκατὸ χιλιάδας εἰς τὰς ἑξῆς τοῦ Γρανικοῦ. Ἡ Βαβυλών, ἦν ὁ βασιλεὺς αὐτῆς ἐκτεῖεν ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς δυνάμεως αὐτῇ, ἀνοίγει τὰς πόλεις τῆς, ἵνα δεχθῇ τὸν νέον βασιλέα. Ἡ Τύρος, ἡ βασιλεύς τῶν πόλεων, κατενόησε καὶ ἡ ἀντίπαλος αὐτῆς ἐξέρχεται ἐκ τῶν ἄμυνων τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὁ Ἀλέξανδρος διέπρεψε ἐγκλήματα. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ δὲν ἦν ὡς τῆς ἀνισταθῆ κατὰ τῆς μέθης τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ ἄλλου καὶ μετὰ πόσης μεγαλοφυΐας δὲν ἐξηγόρασε τὰς πλάνας τῆς ζωῆς του! Τὰ δάκρυα αὐτοῦ ἐχρησίμευσαν εἰς ἐξέλιξιν τῶν ἐγκλημάτων του. Ἦρξαι καὶ ἐτελείετο τὸ σπᾶν τῶν, μὲ δὲ ὑψηλὰς λέξεις.

Ἀναχωρῶν, ἵνα πολεμήσῃ κατὰ τοῦ Δαρείου, δίδει μὲ τὸ κράτος εἰς τοὺς ἀρχηγούς του.

— «Καὶ διὰ τὸν ἐαυτὸν σου τί ἐφύλαξες;» — ἡ πρώτησαν αὐτὸν ἐκκλησίαν.

— «Τὴν ἐλπίδα!» — ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— «Εἰς ποῖον καταλείπεις τὴν βασιλείαν;» — ἡ πρώτησαν αὐτὸν καὶ πάλιν οἱ ἴδιοι ἀρχηγοὶ ὅταν ἐξέπνευσαν.

— «Εἰς τὸν κράτιστον» — ἀπήντησεν.

Ἀς θέσωμεν μεταξὺ τῶν δύο τούτων λέξεων, τὴν κατὰ τὴν τὸν κόσμον γενομένην διὰ τριάκοντα πέντε χιλιάδων ἀνδρῶν, ἐν διαστήματι δέκα ἑτῶν, καὶ ἂς ἐμολογήσῃμεν, ὅτι ἐάν τις ὁμοιωσὶ πρὸς τὸν θεόν, οὗτος ὑπῆρξεν ὁ Ἀλέξανδρος.

Ὁ πρῶτος ὁνότατος αὐτοῦ, προσέειπε καὶ τὸ θεὸν εἶνε τὴν ἀνάμνησιν του. Βλέπομεν αὐτὸν πάντοτε νέον, ὡραῖον, νικητὴν, ἀνεὺ οὐδεμιᾶς συμπτῆς ἀσθενείας. Ἡ θεότης αὐτῆς ἐξηφανίσθη καὶ οἱ θνητοὶ δὲν δύνανται νὰ ὑπομείνουν τὸ βάρος τοῦ ἔργου αὐτῆς. «Ἡ βασιλεία σου, λέγει ὁ προσφύτης, ἐδόθη εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους».

(Ἐκ τοῦ Πάλλου)

Ἐν Ἐρμούπολει Σφύρου 1908

ΧΡΥΣΑΓΓΗ

ΤΟ "ΕΜΠΟΡΙΟΝ"

ἤρχισεν ἐκτυποῦμενον.

Μὲ 5 δραχ. διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ 5 φρ. γρ. διὰ τὸ ἐξωτερικὸν γίνεται συνδρομητῆς δι' ἑν ὁλόκληρον ἔτος ὁ ἑμπορεὺς, ὁ βιομήχανος, ὁ τραπέζικος, ὁ σπουδαστὴς τοῦ ἐμπορίου, ὁ ἐμποροπώληλος, ὁ λογιστὴς, ὁ ἄνθρωπος τῆς βιοπλῆξης ἐν γένει, ὅστις γνωρίζει ἐν κεραδίᾳ πολλὰ ἐκ τῶν διδασκμάτων τῆς ἐπιστήμης τοῦ ἐμπορίου.

Ἐκμεταλλεύεται λοιπὸν τὸν πλοῦτον τῶν ὑπερῶν γνώσεων τοῦ νέου τούτου καὶ πρωτοφανοῦς μηχανισμοῦ περιόδου.

Δηλώσατε ἀμέσως καὶ ἄνευ ἀναβολῆς δι' ἐπιστολικὸν δελταρίον εἰς τὸν ἐκδότην αὐτοῦ κ. Κ. Παναγιωτοπούλου, Διευθυντὴν τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς, εἰς Πειραιᾶ.

ΤΙ ΜΕ ΜΕΛΛΕΙ!

Κι' ἂν περιήγῃς δὲν βλέπω ὁδοὺς ν' ἀνθροῖσιν ἢ ἀνθροῖσιν εἶναι χαρὰν μὲν τὴν καρδίαν. Κι' ἂν περιήγῃς δὲν βλέπω ὁδοὺς ν' ἀνθροῖσιν μὲ μετῴζει ὅπως αὐτὴ ἡ γλυκερὰ τους μυρωδιά.

Κι' ἂν τὰ κἀλλ' σου δὲν βλέπω, ὅταν κάθῃσαι αἰμὰ μου — δὲν μὲ μέλει — ἂν λυποῖμαι εἶναι σὺν νὰ βλαστήμῃς. Κι' ἂν τὰ κἀλλ' σου δὲν βλέπω, ὅταν κάθῃσαι αἰμὰ μου μὲ τὰ δόλοισιν φίλᾳ σου ὅ,τι ἔχῃσαι ἔξω.

[Στίχοι τῆς τυφλοφθεῖας ποιητρίας Κας Γκαλλερνόν]. Μετάφρασις

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκ τῶν ὑπουργείων τῶν Ἑσωτερικῶν ἐξεδούνησαν, εἰς ὀγκώδεις τυχῶς, οἱ πέντακες, οἱ περιέχοντες τὸν πληθυσμὸν τοῦ Κράτους, συμφῶνως πρὸς τὴν ἀπογραφὴν, τὴν ἐνεργηθεῖσαν, κατὰ τὴν 27 Ὀκτωβρίου 1907. Ἡ τῆς καὶ ἡ μέθοδος ἡ διέπουσα τὸ ἐκδοθὲν βιβλίον ἐκινούνη μετὰ πάσης ἐπιμελείας διεξήχθη ἐλὼκληρον τὸ ἔργον τῆς ἀπογραφῆς, χάρις εἰς τὸν ἀναλαβόντα τοῦτο ἀνώτερον ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργείου κ. Γεώργ. Χωματιανόν, ὅστις, διὰ τῆς ἐπ' αὐτὸν ὑπηρεσίας, ἀσχολεῖται ἤδη εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἄλλων τευχῶν τῆς «Ἀπογραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ» ἂντα, ὑπὸ ἐποφὸν στατιστικὴν, ἣν ἦν πλήρη φωτὸς καὶ διδασμάτων, τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε ἐστερομένηθα.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΕ

ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

Τὸ οἶνονπνευμα εἶνε ἀδελφεὸς καὶ ἡ χρῆσις του ἐντελὸς ἀκίνδυνος, ἀρκεῖ νὰ ἔχετε στὸ νοῦ σας, ὅτι τότε μόνον παῖρνει φῶτι δταν τὸ πλῆθος εἶνε εὐθείας στὴν ὁδοῖα. Ἄν καὶ μόνον αὐτὴ ἡ συμβουλὴ θάβη, μὴλα ταῦτα καλὸν εἶνε ὅλοι ὅσοι κάμνουν χρῆσιν τοῦ οἶνονπνεύματος καὶ πρὸ πάντων ἡ ὑπερέτριες ποῦ εἶνε ἀπρόδεχτες φυσικὰ νὰ προσέχουν:

1ον. Νὰ μὴ ἀδύνουν τοὺς τενεκέδες ἢ τὰ μπουκάλια μὲ τὸ οἶνονπνευμα ἀδοῦλστα, γιὰτὶ αὐτὸ ἀπορροφῇ τὴν ὑγρασίαν καὶ χάινει δύναμιν.

2ον. Γὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ γίνετε οἶνονπνευμα δὲ ἀναμμένη λάμπα, μαγειρεῖο, καμινέτο κτλ. γιὰτὶ ἀλλοιῶς μπορεῖ ν' ἀνάψῃ τὸ οἶνονπνευμα ποῦ εἶνε μέσα στὸ δοχεῖο καὶ τότε θὰ σπᾶσθ τὸ δοχεῖο καὶ θὰ χυθῇ ἐπάνω σας ἀναμμένο. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὸ πετρέλαιον.

3ον. Νὰ ἔχετε τὸν νοῦν σας νὰ γερμίζετε ἀπὸ τὸ πρῶτὸ τὴν λάμπα, τὸ καμινέτο, τὸ μαγειρεῖο καὶ ὅχι τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ τ' ἀνάψετε. Ἄν τυχὸν καὶ σιωθῇ τὸ οἶνονπνευμα, ἐνδὸφ κάμνεται τὴν δουλείαν σας, νὰ σβύνετε τὴν λάμπα, τὸ καμινέτο ἢ τὸ μαγειρεῖον νὰ τ' ἀφίνετε νὰ κρυώνουν καλὰ καὶ ἔπειτα νὰ τὰ ξαναγεμίζετε, γιὰτὶ ὅταν εἶνε ἀκόμη πυρῶνα τὸ σιδηρὰ βγαίνουν μικρὲς φλογιτίδες ποῦ δὲν τὰς βλέπει τὸ μάτι καὶ ἀπ' αὐτὰς πτάνει φῶτι τὸ οἶνονπνευμα.

4ον. Αὐτὴ ἡ τρέλλα, πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὴν ποῦμε, τὸ νὰ γίνετε γὰ προσδάνημα στὰ κάρδουνα οἶνονπνευμα πρέπει νὰ λείψῃ. Τὰ περισσότερα δυστυχήματα ὡς τώρα ἀπ' αὐτὴν ἐγίναν.

5ον. Νὰ μὴν ἐξηγνᾶτε τὸν τενεκὲ ἢ τὸ μπουκάλι μὲ τὸ οἶνονπνευμα ἐπάνω στὸ τζάκι. Μπορεῖ τυχαίως νὰ πᾶρῃ φῶτι ἢ ἔστανόμενον νὰ ξεχυλῇ καὶ νὰ χυθῇ ὁπότεν πάλιν θ' ἀνάψῃ.

6ον. Μὴ γεμίζετε ἐξηκτιστὰ τὴν λάμπα, τὸ μαγειρεῖο, τὸ καμινέτο τὸ οἶνονπνευμα ὅταν ἔστανθῇ φυσικῶς καὶ τότε πτάνει φῶτι. Ν' ἀφίνετε πάντοτε ἕνα δάκτυλον.

7ον. Νὰ προσέχεται καλὰ ἀφοῦ γεμίζετε, ὅτι ἔχετε νὰ γεμίζετε νὰ τὸ κουπνίετε σφικτὰ σφικτὰ γὰ νὰ μὴ μένῃ ἀπ' ἔξω περιχυμένο οἶνονπνευμα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἑταιρείας Ὁίνων καὶ Οἶνονπνεύματος)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.

Ἡ δέσποινα τῆς Βεδοῦλης Ἰουδὴ—ἡ ὁμοειδὴς τότε τῶν παρθένων τῆς Ἰουδαίας—ἀγαπᾷ τὸν νεαρόν ἀγρότην Χάν καὶ ἀνταγαπάται παρ' αὐτοῦ. Ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων Ὀλοφέρνης ἀσπείρας ὅλους τοὺς γείτονας λαοὺς ἔρχεται εἰς τὴν Βεδοῦλην διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ αὐτὴς τὴν ὁμοειδήν. Ἀλλὰ βλέπει ἐκεῖ τὴν Ἰουδὴν, τὴν ἐροῦσέναι καὶ τὴν ζητεῖ εἰς γάμον. Ὁ ἄρχων πατρίδος τῆς, ζὼν ἀκόμη, δέχεται ἀλλ' ἢ Ἰουδὴν ἀνέχεται, διότι δὲν ἐξουσιάζει πλέον τὴν καρδίαν τῆς. Ὁ Ὀλοφέρνης δυνάει ἐκδοῖσιν διὰ τὴν προσβολὴν, προκαλεῖ τὰς στρατῆρας του καὶ πολιορκεῖ τὴν πόλιν. Ἡ δὲ Βεδοῦλη πρόκειται νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας του καὶ ἐκείνος δυνάει ἐκδοῖσιν καὶ ἐρωτα, παραγγέλλει ὅτι εἶνε ἔτοιμος νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν, ἂν ἡ Ἰουδὴ μεταβῇ, μίαν μόνον νύκτα, εἰς τὴν σπηλὴν του. Ὁ λαὸς ἀποκρίνεται τὴν ἀτίμως ταυτὴν, ἀλλ' ἡ Ἰουδὴ δραμοῦσα εἰς τὴν λαθεὴν συνέλευσιν, διατάσσει νὰ σὺλ-λάρουν καὶ νὰ φυλάκισιν τὸν ἀγαπητὸν τῆς Χάν, καὶ ὅταν οὕτως ἀπέλθῃ δέσμιος εἰς τὸ ἀντικείμενον, ἀναγγέλλει εἰς τὸ πλῆθος ὅτι τὴν νύκτα ταύτην—δυστυχῶς νύκτα τῆς τριμυρίας ἀποδοσίας—θὰ μεταβῇ εἰς τὴν σπηλὴν τοῦ Ὀλοφέρνηος.

(Ἡ Συνέχεια)

Ὁ μέχρι τοῦδε ταλαντεύμενος λαὸς, ὁ διατάζων νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς ἀτιμωσίας καὶ τοῦ θανάτου, ἐφερχάτῃ ἤδη ὑπὲρ τῆς Ἰουδῆς.

— Ὅχι... ἐκτρανάζων ἀπὸ παντοῦ. Δὲν εἶνε δυνατόν αὐτό. Δὲν τὸ ἀνέχεται κανεὶς.

Τὴν τριμυρίαν τῶν κραυγῶν κατέπαυσεν ἡ Ἰουδὴ μὲ ἐν ἀπλῶν τῆς νεύμα:

— Σιωπήσατε, ἐφώνησεν ἀπὸ τοῦ λιθίνου βήματος τῆς. Ὅταν ἡ δέσποινα τῆς πόλεως τὸ θέλει, ὁ λαὸς ὁφείλει νὰ σιγῇ.

— Ἀλλ' εἶνε ἐγκλημα νὰ τὸ δεχθῶμεν.

— Ἐγκλημα εἶνε ἡ παρακοῇ σας.

Καὶ διέταξεν ἀμέσως τοὺς σωματοφύλακας αὐτῆς νὰ διαλύσουν τὴν συνέλευσιν.

Ὅταν κατῆλθε τὸ βήματος ἡ Ἰουδὴ εὐρήκεν ἀνοικτὴν μίαν ἀρχαίαν.

Ἦτο ἡ ἀρχαίη τοῦ ἀρχιερέως.

— Τέκνον μου, ἀγαπητὴ μου δέσποινα, ἔλαγεν ὁ γέρονς ἀκαρπύων. Εἰσὶν μεγάλα, εἰσὶν ἀγαθὰ... Ἐκείνη δὲν ἐπέστρεψε πλέον, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς νὰ διακρύβουν.

Ἀπεφάσισε νὰ συγκρατήσῃ μέχρι τοῦ τέλους:

— Πάτερ μου, εἰς πρὸς τὸν ἀρχιερέα. Προσπάθησε νὰ μὴ με σιωπήσῃς, διότι πρέπει νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου.

Ὁ γέρονς ἀπέσπεσε τοὺς θρακίλους του καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κλάι ὡς παιδίον.

Οἱ στρατιῶται καὶ οἱ εὐπατρίδας τὴν προσέβλεπαν, μὲ ἔκστασιν.

Ἀπ' ἡς στιγμῆς τῆς Ἰουδῆς ἔκαμε τὴν θήλωσιν τῆς αὐτοῦσας τῆς ἰστορίας τῶν ἡμερῶν τῶν παλαιῶν ν' ἀποθάνουν ὑπὲρ μίαν τοιαύτης γυναικός.

Ἐπείστροφεν εἰς τὰ ἀντικείμενα συνδυομένη παρ' αὐτῶν.

Εἰς τὰ μεγάλα γεγονότα εἶνε μικροὶ οἱ λόγοι.

Ἡ μεγάλῃ γοργία φθάει μέχρις ἐνός σημείου.

Ὅταν ὁμοῦς ἡ πρᾶξις γυγαντοῦται, ὅταν ἡ ψυχὴ πετᾷ ἀνωτέρω τῆς ἀνθρωπίνης τάξεως, τότε ὁ λόγος σπαιματῇ καὶ ἡ μεγάλῃς ῥητορείας εἶνε ἡ σιωπὴ.

Διὰ τὸν λόγον τούτον, οἱ εὐπατρίδας τῆς Βεδοῦλης συνόδουσαν τὴν Ἰουδὴν εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς, σιγῆς, ὡς ἐάν προσέπεισαν ἕνα νεκρόν.

Ὅταν ἡ κόρη εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀντικείμενον καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τοὺς θαλάμους τῆς, πρὶν ἀκούει ἴσθ τὰς θεαματικὰς τῆς, ἐδῆλξεν τὴν παρουσίαν τοῦ Ὀλοφέρνη.

Διὰ τὸν λόγον τούτον, οἱ εὐπατρίδας τῆς Βεδοῦλης συνόδουσαν τὴν Ἰουδὴν εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς, σιγῆς, ὡς ἐάν προσέπεισαν ἕνα νεκρόν.

Ὅταν ἡ κόρη εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀντικείμενον καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τοὺς θαλάμους τῆς, πρὶν ἀκούει ἴσθ τὰς θεαματικὰς τῆς, ἐδῆλξεν τὴν παρουσίαν τοῦ Ὀλοφέρνη.

Κατεπληκτος ὁ ἀγαθὸς δόλος διὰ τὰ γενόμενα, εἶχεν ὑπὸς τοὺς ὀφθαλμούς, σημειοῦν ὅτι ἐκλαυνεὶν ἐπὶ πολὺ.

Εἰσῆλθε, παρητήρησε τὴν δέσποιναν του, ἐπὶ τινος στιγμῆς, καὶ ὅπως, γονυπετίσας πρὸ αὐτῆς, ἤρπασε τοὺς πόδας τῆς καὶ σφίγγων αὐτούς, εἶπε μετὰ λυγρῶν:

— Τί ἔκαμες, κυρία μου;

— Παῖδες, ἀπῆλθον ἐκείνη ἀσπιδωρῶς. Ὅπως ἐπιτιμήσεις δέχομαι, ὅπως δάκρυα δύνανται νὰ ὑποφέρω. Ὁ δούλος ἡγήρεθ.



Καὶ ἦτο τόσῃ ὁλοφάνη ἡ ὄψις του, ὥστε ἡ Ἰουδὴ ἐκινδύνευσε νὰ κλονισθῇ.

Ἄλλοι μὲν ὅμως, ἐάν ἐν δάκρυ διωλιόθηναι τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ὑπῆρχε φόβος νὰ κρημνισθῇ, διὰ μίαν, ἀπὸ τὰ ὕψη, εἰς τὰ ὅπλα, διὰ μίαν, ἀνῆλθε.

Παρητήρησεν, ἐπ' ἀρκετόν, τὸν δούλον καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἡρώτησε:

— Τί γίνεται, ὁ Χάν;

— Ὁ Ὀλοφέρνης τότε ἐφερχάτῃ.

— Δι' αὐτόν, ὅθωλ νὰ ἐμυλίσω, ὡ καλῇ μου δέσποινα, εἶπε γονυπετῶν ἐν νέου... Διὰ τὸν Χάν... Τὸν εἶδα εἰσχωρμένον καὶ δέσμιον. Ὁ συμφορὰ μεγάλη!... Ὁ Χάν εἰς τὰ δεσμά... Μὲ εἶδα... Μὲ ἠρώτησε διὰ τοῦ βλήματος... Ἐπεσυνα πρὸς αὐτόν, μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, ἀλλὰ οἱ δεσμοφύλακες του μοῦ ἀπηγόρευσαν νὰ προσωρῶμαι, μοῦ ἀπηγόρευσαν νὰ ἐμυλίσω καὶ μὲ ἐξέδωξαν σκαιῶς. Ὁ τὸν δυστυχὴ τὸν Χάν!

Ἡ Ἰουδὴ ἡγήρεθ ἀποτόμως.

Ἐπληρώσε τὴν θύραν, ἤνοιξεν αὐτὴν καὶ ἐκράυγασε τρέμουσα σύσσωμος, πρὸς τὸν Ὀλοφέρνη:

— Ἐβέβα... φύγε ἀμέσως... κλείσου εἰς τὸν θάλαμον σου, ἐάν τὸν προτιμᾷς τῆς φυλακῆς...

Ὁ δούλος ἐσῆλθεν μάλλον ἢ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν.

Ὅταν εὐρέθη εἰς τὸν πρόδρομον ἡκούσθη νὰ ψιθυρίζῃ:

— Θεέ μου!... πῶς ἀλλὰζον οἱ ἄνθρωποι τόσῃ ταχέως... Τὴν δυστυχίαν εἶν' αὕτη!...

Ὅτε ἡ Ἰουδὴ, οὕτως κανεὶς ἄλλος ἀπήντησεν εἰς τὴν ἀπορίαν τοῦ ἀπλοῦ ἀνθρώπου.

Κατέβη εἰς τὸν θάλαμον του καὶ ἐνεκλείσθη εἰς αὐτόν.

Ἦν ἡ Ἰουδὴ εὐρίσκετο, μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς.

Ἡ πρώτη τῆς διακτῆς ὑπῆρξεν ἡ ἐξή.

— Σὰς ἀπαγορεύω νὰ μοῦ ἐμυλίσῃς, ὅτι διήποτε περὶ τὸν σερμαρινὸν συμβάντων. Σὰς ἀπαγορεύω νὰ μοῦ κάμῃς λόγόν περὶ τοῦ πολέμου, περὶ τοῦ Ὀλοφέρνηος καὶ περὶ τοῦ Χάν.

Ἦσαν τὸν θεσπίζον τούτων, ἔλα τὰ ἄλλα ἦσαν ἀνοῖσιν ἡ ἀνοχὴ τοῦ νομιμῆτος.

Εἰς τοιαύτας ἀλλοτρίους νομιμῆτας ἀπεφάσισε ἡ Ἰουδὴ νὰ κατεργασθῇ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκείνης, ἕως ὅτου φθάσῃ ἡ ἐσπέρα καὶ ἡ ἐλευθερία σπηλῆς, τὴν ὅποιαν ἡ πόλις εἶχε προσαναγγέλει διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς.

Ἄλλ' ἂν ἡ Ἰουδὴ δὲν ἦθελε ν' ἀκούσῃ λέξιν περὶ τοῦ Χάν, ὁ ἀναγκαστὴς ὡς ἔχῃ βέβαιον τὴν περιέργειαν νὰ μύθῃ τὴν ἀπείναν καὶ εἰς τὴν κατεγινετο ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος ἄρκασις.

Τὸν ἐνεκλείσαν εἰς ἕνα ὄθρανον τοῦ ἀνακτόρου, φωτιζόμενον ἀμυδρῶς, ἀπὸ ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ σπηλῆς ῥόφρακτον φαντασίαν.

Μίαν πτωχὴν κλιν

της—είχε παρέρθει πλέον ή μεσημέρια—ότι της ανήγγειλαν ότι ο άρχιερέας Ίωακείμ εξέηται να εμφανισθή ενώπιόν της.

Τόν εδέχθη άμέσως.
— Δέσποινα, τής είπεν ο γέρον, έχω την γνώμην ότι αν μέλλεις να πραγματοποιήσης απόψε την απόφασίν σου, πρέπει να τό αναγγείλωμεν εις τόν Όλοφέρνην, κατά την συμφωνίαν.

— Είχε γίνει τοιαύτη συμφωνία;
— Τήν είχαν επιβάλει οι άπασταλμένοι του.
— Τότε άς γίνη. Είσαι έλευθερος να πράξης ό,τι κρίνεις φρονιμότερον.

✱

Ο Ίωακείμ εξέηλθεν.
Ανέβηκεν άμέσως εις τρεις νέους να μεταβούν εις τό στρατόπεδον τών Άσσυρίων να εκθέσουν εις τόν Όλοφέρνην λεπτομερώς, όλα τά συμβάντα, κατ' έκείνην την ήμέραν, εις την πόλιν, και να τόν πληροφορήσουν ότι ή άρχόντισσά των, άπεφάσισε να μεταβή την έσπέραν εκείνην, εις την σκηνήν του.

Ο Όλοφέρνης ήγήρθη άμέσως εκ τού θρόνου του. Εφίλησεν έν τής χαράς του, τούς τρεις άπασταλμένους, διέταξε να τούς προσφέρουν οίνον, τούς έχάρισε πολύτιμα θάρρα και τούς συνόδους, μέχρι τινός, άποχωρουντας.

— Από τής ήμέρας ταύτης είθεο φίλοι μου, άγαπητοί μου, τούς είπεν άποχωρετών αύτούς. Δι' ό,τι δήποτε σάς χρειασθή, μη λησμονήσετε ότι με

έχετε εις την διάθεσιν σας. Ό,τι και αν θελήσετε, θα πράξω διά σας.

✱

Οι άπασταλμένοι επέστρεψαν και διεδίδξαν εις τόν άρχιερέα, όλα τά γεγόμενα.
Έκεινος έκλινε την κεφαλήν και δέν ειπε λέξιν. Τού εφάνη ότι δέν ήθύναντο ή πόλις να ήποστη θειοτάτην προσβολήν, από περιποιήσεις παρεχομένας, διά τοιοτόν λόγον.

Μετάθι αύθιραι εις τό άνάκτορον και ανήγγειλαν ότι ο στρατηγός είδοποιήθη.

— Και με περιμένει; ήρώτησεν ή Ίουδύθ.
— Άνυπομνώως, άπήντησε με θλίψιν ο Ίωακείμ.
— Η Ίουδύθ εξερράγη εις γέλωτα σφοδρόν.
«Έπεριμένα ό,τι θα κλάσθ! έσκέφθη, καθ' έξυτόν, ο γέρον.

✱

Ο ήλιος έδυσε και ή δύσις του ήτο περίεργος την έσπέραν εκείνην. Ητο κατακόκκινος και έχρυσόμαστις τάς κορυφάς των λόφων, με τοιαύτην έντασιν, ώστε ένόμιζε κανείς ότι ή γή ύλη είχε βυθισθεί εις λουτρόν αίματος.

Τόσον έρυθρά δούσε προσηγγελα καλήν πρωϊαν. «Ίσως ή αύριον άναντελή εύτυχστερά δι' ήμας», έσκέφθη ο Ίωακείμ παρατηρών από τής πόλεως τού ναού την δύσιν ταύτην.

✱

Τήν ώραν εκείνην οι θεραπκινίδες εκόσμου την κυρίαν των.

Τήν ήλειψαν με μύρα, τά πολυτιμότερα τών Ίουδαίων μυρεψών. Τήν ενέδωσαν λευκόν χιτώνα και έσθητα πορφύραν, με ζώνην χρυσήν και λίθο-κόσμητον. Έβηκαν επί τής κεφαλής της στέμμα με άστραπηδόλους λίθους, εις τόν τράχηλον περι-δέσαντον εξ άδαμάντων, εις τούς καρπούς των χειρών ψέλλια με πρασίλους λίθους και έπάνω εις τούς βραχιόνιας κρίκους χρυσοῦς, με λίθους ροδό-χρόους.

Τήν είδαν κατόπιν οι γυναίκες και ήτο έκτυφλωτικώς όρραία.

✱

Τό σκότος είχε καλύψει την Βαβυλύν, ότε ήνάφθησαν οι δάδες τής συνοδείας.
Δέκα άνδρες έκλεκτοί έκράτουν τό ήγεμονικόν φορετόν της.

Δέκα δαδούχοι προηγούντο και δέκα ήκολούθουν συνοδεί.

Η Ίουδύθ εκάθισε. Τό πρόσωπόν της δέν δείκνυεν δόδυν. Τήν στιγμήν εκείνην εις έκ των εύπατριδών δεσμοφυλάκων έπληρώσαν.

— Δέσποινα, τής είπεν, ο Χάν άλλωφρονεί εκ τής δόδυνος του.

Έκείνη άπεμάκρυνε τόν εύπατριδην, διά νεύματος, και είπεν υποκειμένης εις την συνοδίαν της, να εκκινήσθ.

«Άγετα τό πρόβατον επί σφαγίην» έλεγε κλαίων ο λαός, ο πυκνωθείς έξωθι τού άνακτόρου... κατά τόν ψαλμόν τού προφήτου υ.

(Ακολουθεί)

ΑΝΤΙ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Παραληφθεϊσα δολόκληρος ή καλοκαιρινή συλλογή του επί της όδοϋ
Αθηναϊδος αριθμ. 6 Καταστήματος

ΠΑΠΑΔΕΑ & ΣΙΓΑΛΑ

Εξετέθη εις πόλιν ητοι :

Φορέματα διπλόφαρα ο πήχους.....	λεπτ.	0,55	και άνω
Αιουλιέν Μαλλομετάξα ρυτί ο πήχους...	Δραχ.	3,05	
Αιουλιέν σκέτα ο πήχους...		3,55	
Χασέδες 56 τό κομ.....		21,50	
Λευκά πανιά πλ. 34 τό κομ.....		12,75	
Τσίττα πλ. από.....	λεπτά	0,20	!!!
Αλαντζάδες.....		0,30	
Κιάδες.....		0,45	
Πεσκήρια χνουδωτά.....		0,90	
Πεσκήρια φακωτά.....		0,75	

Υποκάμια κεντημένα εις διαφόρους τιμάς και άπειρους χρωματισμούς. Και διάφορα άλλα εις τιμάς άκαταγωνίστους και πρωτοφανείς στοϋ

ΠΑΠΑΔΕΑ & ΣΙΓΑΛΑ
6—Όδός Αθηναϊδος—6

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

- Μακράς διαρκείας.
- Και άποδίδουσα τό φυσικόν χρώμα.

Πωλείται έν τϋ Φαρμακείϋ

Γ. ΜΑΡΚΗ

Υδραϊκή Συνοικία.—Έν Πειραιεί.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΚΑΙ ΤΥΡΟΝ

εξόχου ποιότητος θα εΐητε εις τού κ.

Δ. ΚΟΤΤΙΚΑ

ΟΔΟΣ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 22

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4 1/4 %

Καταθέσεις χρημάτων έντόκως. Είς πρώτην ζήτησιν και επί προθεσμία.

ΕΠΙΠΛΑ

ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

ΕΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 128

ΚΟΛΩΝΙΑ ΑΜΕΡΙΚΕΝ

ΜΠΑΧΑΡΙΑ

Βραδέον εις Έκθεσιν Βορδω

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Όδός Ευαγγελιστριας αριθμός 23

Από 1ης Σεπτεμβρίου Σταδίου 34

ΤΡΟΧΙΣΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ

(ΜΠΙΖΩΤΕ)

Έν τϋ Έργοστασίϋ Νικολάδου τροχίζονται και επαργυρώνονται κρύσταλλα παντός μεγέθους και ρυθμού, ήτοι δι' επιπλα, δι' εισόδους και θύρας, και ράφια διά βιτρίνας.

Έργασία ήγγυημένη. Τιμαί άδυνατόνιστοι.

Πανδρόδου 1 (Πλατεία Μητροπόλεως)

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

11 ΟΔΟΣ ΓΕΡΑΝΙΟΥ 11

ΤΜΗΜΑ Α

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Α. ΡΟΚΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΗΛΗΣ

ΑΝΕΥ ΕΓΧΕΙΡΙΣΕΩΣ

Συμβουλαί δι' άλληλογραφίας. Διευθυνσίς: Θεραπευτικόν Ίνστιτούτον Αθηνών—Γερανίου 11.

II

SULLY PRUDHOMME

Μαζύ με τούς πρώτους ποιητάς της Γαλλίας, αυτά στον μέγαν Φραγκίσκον Κοππέ, πρέπει να τοποθετησώμεν και τόν πέρισι άποθανόντα ποιητήν της «Ευτυχίας», Sully Prudhomme.

Ο Prudhomme γεννήθη έν Παρισίους τό 1839 και έσπούδασε τό Λύκειον τού Βοναπάρτου. Ηχοίσε τό στάδιόν του ως υπάλληλος εις τά έργοστάσια Κρεώ κατόπιν δέ έπεδόθη εις τά Νομικά και έγινε γραφεύς κάποιου συμβολαιογράφου. Τά έγκατέλειψε όμως άργότερα όλα αυτά και άφωσιώθη εις την ποιήσιν την οποίαν υπεργήγατα.

✱

Τά πρώτα Ποιήματα εξέδωκε ο Prudhomme τό έτος 1865. Στόν τόμο αυτό εύρίσκειται και τό περίφημο «Ραγιαμένο Βάζο», τό όποιον τόν κατέστησε πασίγνωστον, στόν κόσμο των σαλονιών διάς. Τά ποιήματα τού αυτά και άλλα έργα του τά όποια έδημοσιεύθησαν εις διαφόρους έποχάς, τού ήνοησαν τό 1881 τάς πύλας της Γαλλικής Ακαδημίας. Είκοσι έν έτή βραδύτερον τϋ άπενεμήθη και τό διεθνές έτίσιμον βραβείον Νομπελ, ως τιμητική άνταμοιβή τών φιλολογικών του προϊόντων. Νομίζω μάλιστα πως ο Prudhomme υπήρξεν ο πρώτος ποιητής όστις έτυχε τού βραβείου τούτου.

Μεταξύ τών έργων τού Prudhomme άτινα εξέδόθησαν από τό 1865 έως τό 1888 συγκαταλέ-

γονται και τά εξής: «Μοναξίες», «Δοκιμασίες», Έντυπώσεις από τόν Πόλεμον, ή Γαλλία, ή Έπανόστασις των Λουλουδιών, Διάφορα ποιήματα, τό Ζενίθ, Αικαιοσύνη, Ευτυχία, τό Ποίημα και ή Νύμφη τού Δάσους των Βεροαλλιών. Περά δέ τά εξής: Τί ξεύρω; Ποιητική Διαθήκη, Σκέψεις επί τής Ποίησης και ο Λόγος δν εξεφώνησε γεγόμενος δεκτός έν τή Ακαδημία.

✱

Τό ποιητικόν έργον τού Prudhomme είνε αληθινά θαυμαστόν. Θαυμαστόν όσον άφορά τόν στίχον, θαυμαστόν και διά τάς έμπεριεχομένας ιδέας. Δυστυχώς όλος αυτός ο πλούτος της αρμονίας και των ιδεών είναι άγνωστος εις τούς περισσότερους. Ο μέγας ποιητής της «Ευτυχίας» είναι γνωστός εις τόν κόσμο μόνον ως γραφάς τό Ραγιαμένο Βάζο. Τίποτε άλλο. Βέβαια οι εύκοι στίχοι τού Βάζου τού είνε θεσπέσιοι άλλα και τά άλλα του ποιήματα δέν εύρίσκονται διόλου εις κατωτέραν θέσιν.

Ο Prudhomme διακρίνεται ιδιαίτέρως διά τό έξοχον ποιητικόν τάλαντον, την λεπτότητα των ιδεών του, και την ψυχολογικήν του τέχνην. Έκτός τούτου είναι και βαθύς φιλόσοφος έρευνών τόν Κόσμον και ζητών την λύσιν προβλημάτων ύλτων. Η «Ευτυχία» και ή «Αικαιοσύνη» του παρουσιάζουν τό σπάνιον προσόν τού να είναι πρώτης τάξεως ποιητικά έργα και συγχρόνως

βαθείως φιλοσοφικά. Ο ποιητής των θέλει να εύρη την λύσιν τού προβλήματος τού προσοισμού μας τό όποιον και τούσους άλλους φιλοσόφους και ποιητάς άπασχόλησε.

✱

Πολύ ώμορφες είναι μερικές ψυχολογικές περιγραφές τού Prudhomme ή όποιες είναι ζωντανότατες και άκρίβεστατες όσον πραγματικές περιγραφές. Ένα ποιήμα τού π. χ., ή «Συνήθεια», είναι από τά ωραιότερα σ' αυτό τό είδος.

Και ή φύσις όμως, ή φύσις, τά δελήγηρα της όποιας και ποιούς δέν ένεπνευσαν, δέν ήτο δυνατόν ν' άρήση άσυγκίνητον και τόν λεπτόν ποιητήν τού Ραγιαμένου Βάζου... Τού ένεπνευσε την Αιγή, της Αροαίς, τό Φθινόπωρο και άλλα που δέν θυμούμαι αυτή τη στιγμή.

Μία μεγάλη διαφορά τού σημερινού Παρισίου είνε ότι τά ποιήματά του είναι άπληλλογμένα πάσης δόσεως άπαισιδοδείας και θλιβερών σκέψεων. Τούναντιον μάλιστα τά έργα του διαπνέονται από ζοογόνον φέσημα, από προαισθήματα καλλιτέρου μέλλοντος, ώρσιότερας ζωής.

Όλοι οι στίχοι τού Sully Prudhomme είναι αρμονικώτατοι και γλυκύτατοι. Μοιάζουν με μουσική που παίζει κάπου μακριά, κα' οι ήχοι της φθάνουν στ' αυτιά μας μισοβυθισμένοι από την απόστασιν, άπαλότεροι, γλυκύτεροι.

ΣΠΥΡΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Η ΣΚΑΛΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

— Γιωργή, ο Γιάννος είπε να μην πής σήμερα και τού κάμης τό χωράφι, γιατί θα σου πηϊ τό αίμα.
— Αυτό θα τό ξετάξουμε, μωρή Λέω, να δώσω ποίως από τούς δυο θα πηϊ τό αίμα τ' άλλονουδ. Θάσχευς πως γιατί μια μικρότερη πός τόν οιαΐζουμε. Μα ένοια σου και καί ποίβαλε πόδι ο Γιωργής δέν τόν κοινάει εύκολα κα' αίοι τόν όποιος τού κατεβή να 'ρθή να με κοινίση, όχι ο Γιάννος, μα ο Χριστός ο ίδιος.

— Ξέρω κα' εγώ; εγώ στο λέω, γιατί, αν θές να ξέρης, έχω και παρόμοιο, γιατί έκει τό χωράφι μου δίκαε για προικιό' μα ον δε θέλεις να μου τό δώση ο πατέρας μας, κα' ο Θεός θα σέ ιδή μια μέρα.

— Μωρ' τί Θεός και πατεράδες μου τοαμπουνας; Τό χωράφι είνε μοναχά δικό μου. Έσείς έπήρατε τά πειρά καλά. Και τώρα θέλεις να μου πάστε και καί, τή σοροϋ σου καί φιλίδει; Αίμα στο διάδολο, αλήθεια κα' απ' αλήθεια. Έσείς εκάματε κοινά και βίω, και γ'ω δεσφύμονα στί ξένα αν την άδικη κατάρα. Μου μπει τό χωράφι και θέλεις να τό πάστε κα' έκειό. Έλάτε, αν σάς βαστή.

✱

Έπλησε τό δικανόν του και μονομυροζίζοντας μια βλαστημία έτερεσε να φθάση τό ζευγάρι που πήγαινε μπροστά.

— Γιωργή, τού έσκουζε ή Λέω, τίρα καλά, γιατί ο Γιάννος δέ χωρατεύει.

Μα ο Γιωργής είχε γνήχη και δέν άκουσε.

✱

— Μωρ' Λέω, Λέω, άκούστηκε μια φωνή, διάβηκε από 'δω ο Γιωργής;
— Να τώρα για πάει με τό ζευγάρι να κάμη τό χωράφι.

Καλά.
Κε' ο Γιάννος ορίζοντας στή πλάτη τό δικανόν του τράβηξε και κειός για τό Λάσλο που 'ταν τό χωράφι.

Και βγαίνοντας στή ράχη, έκει κοντά στο γιορμένο βλέπε τό Γιωργή να σπάζει.
Δε μίλησε' μόνο καρτίτσες αίμα από ένα κοτρώνι όσο σούθη ή 'μέρα που ο Γιωργής εξέφερε τά βόδια, έφρόντισε τό μυκητικό ξύλο κα' έβρεγε.

Μα στο φρενιό να και πεινέται ένα περδιόν από τά χαμόκλαδα. Ο Γιωργής δέ βάσταζε και τού απόλως κοντά και τις δυο κάμνες τού δικανόν του.

— Αί! π' ανάθεμά το! ήταν πολύμακρυνά.

Έτσι, κα' ετράβηξε για τό χωριό χωρίς να ξανα-γιομίσθ.

Ο ήλιος έφευγε τή στιγμή που ο Γιωργής έφτασε στο στενό.

Μα δέ πρόφτασε να πεη γιατί ο Γιάννος τούστειλε και τις δυο βολιές τού δικανόν του.

Η μια τόν πήρε στο χέρι κα' ή άλλη κατάστηθα. Κε' αντί να φύγη τρέχοντας, έζώγισε τό λαβωμένο και με φωνή που φαινόταν πως έβγαυε από τό στόμα λιονταριού άγριέμενου, τόν άποτείλειος με μια πλάκα λέγοντας:

— Χωράφι θές, αί! Να χωράφι!

Στενά αλλάζοντας δρόμο πήγε και πλύθη ο μια βουνοϋλα.

Μα τότες θυμήθηκε πως δέν ήται από τό αίμα ε' αδερφού του για να μη τού ξεραθών τά χείρα και τά πόδια. Είχε άκούση πως όποιος σκοτώση τόν αδερφού του και δέν πηϊ από τό αίμα του πιαστεί γεροπόδαρα.

Γύρισε πίσω στο σκοτωμένο. Μα τόν είχαν σηκωμένο πιά οι ζευγάδες που'ταν περάση λίγο προητέρω.

Στήν άελεϊσία του πήρε άπόφασι να πηϊ στο χωριό για να σφύρη ήλιο αίμα.

Αμα έφτασε από σπίτι, έπεσε άκάνον στον πύθαιμένο κίλιοντας και βογγώντας και τόν φίλος δεινατά στο στόμα πούταν αποκοιμένο αίμα.

Μα ο Δημογόροντας τού χωριού πούταν έκει άμα τόν είδε να σφύρ τό αίμα, φώναζε:

— Πιάστε τον! Τούτος για είν' ο φονιάς.

Έκτοσι χρόνια πέρασαν.

Ο Γιάννος έπληρώσε μ' αυτά για τό φόνον ε' αδερφού του τή δικαιοσύνη.

Μα τόν αδερφού του δέν τόν πλήρωσε.

Γιατί μια μέρα που ο ήλιος έφευγε κα' έκειός εγύριζε από τό φιλονικομένο χωράφι, φτάνοντας στο στενό τούδε μια θαμνοϋλα και μια σκοτοδύρα, που τού φάνηκε πως μπροστά του ήταν ο Γιωργής και τούλεγε: «Χωράφι θές, αί! Να χωράφι!» Κάνει να γυρίση πίσω. Μα κα' απ' εκεί μπροστά τόν ο ίσκιος τού Γιωργή.

Δέν τούμπερε άλλο παρά ο γχορμόας!

Στή σκοτοδύρα τού κάμης κατ' ή γχορμόας. Στο κατακόλλιομα τού φαινόταν πως ο ίσκιος έμεγαλανε και τόν έσκέπαζε απ' ούλοϋδε, κα' ήνε στο τέλος ένα δυνατό φέσημα τ' όρετα που έμοιαζε με μεγάλο Χαχαχό.

✱

Κανείς δέν πεινάει από τό μονοτάτι τού γχορμόας που από τότε τάρβαλαν Σκάλα τού Διαβόλου.

Μα όποιος τήχη και περάση άκούει τό χαχαχό! ε' άρετα, σταυροκοπιέται, μα δε σφονή...

Δήμος Άλέας

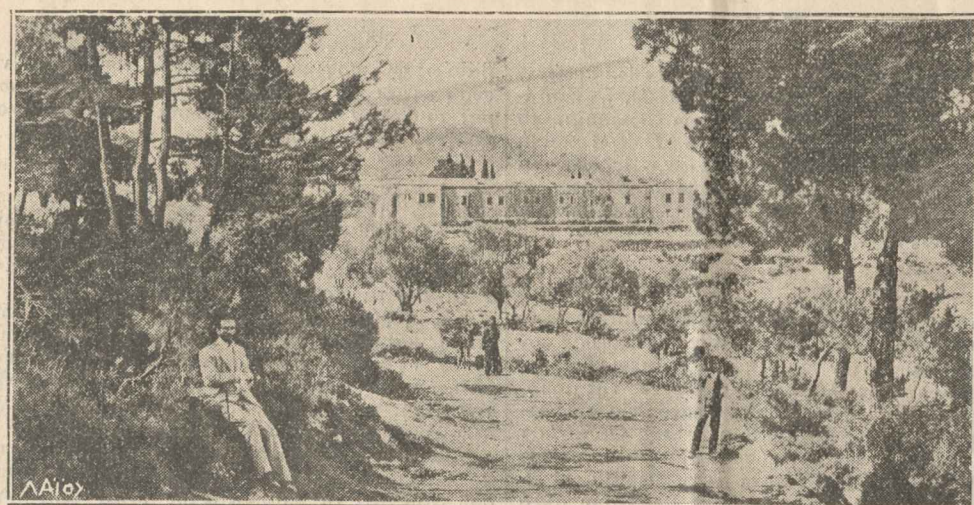


ΔΥΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ. — Έλαιογραφία τού κ. Ν. Αλεκορίδου.

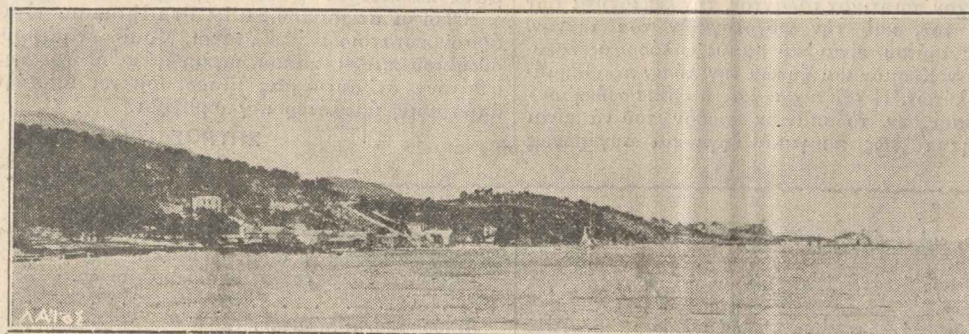
(Από την Καλλιτεχνικήν Έκθεσιν τού Ζαππείου)

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

© ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΜΕΝΗΝ ΣΑΜΟΝ



ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΦ. ΗΛΙΑ ΕΙΣ ΚΑΡΛΟΒΑΣΙ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ



ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΑΛΑΓΑΡΙ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ



Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ ΒΑΘΥ ΚΑΙ Ο ΛΙΜΗΝ

Αί εικόνας εστάλησαν παρά του ένταυθα ἡθοιοποιοῦ κ. 'Αδ. Μαρίνου).

* Όταν καταδιώκομεν τὸ πνεῦμα, συλλαμβάνομεν τὴν μοῖραν. **Montesquieu**

* Εὐκλείτερον τοὺς δυστυχεῖς, διὰ τὴν ἀποφεύγουσαν τὴν παρηγορίαν. **Fontenelle**

* Ἡ ἀπομόνωσις εἶνε ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, ὅ,τι ἡ διαίτα ὡς πρὸς τὸ σῶμα. **Fontenelle**

* Εὐκολώτερον εἶνε τὴν ἀπέχουσαν ἀπὸ τοῦ ἐντελούς, παρὰ ἔχοντες τοῦτο τὴν ἐγκρατηνόμενα. **Fontenelle**

* Ἡ ἡγὼ εἶνε πλείους ὥραιότερα ἀπὸ τὴν φωνήν τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνει. **Ὁσκάρ Οὐαϊλδ**

* Ὁ κόσμος ἔγινε διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ οὐχὶ διὰ τὰς γυναῖκας. **Ὁσκάρ Οὐαϊλδ**

* Τῆς ἐξουσίας τὸ ἄνθος μανία.

* Ἀνὴρ ἄνδρα καὶ πόλις πόλιν σώζει.

* Ἀνὰ τὸ λυχνάρι σου πρωτοῦ νὰ σ' εὖρη ἡ νύκτα.

* Ὅποιος θέλει τὴν διασφάλισιν φάλλον κάνει μὴ τρεπὰ στὸ νερό. **Ἰνδικὸν γνωμικόν.**

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

„ΣΕ ΜΙΑ ΣΚΙΑ“

Δρ. Ἀλεξ. Καβ.

Ἀφρὸς με ποῖα νὰ κοιμηθῶ κατηραμένη σκιά! Βουτυγμένον ὡς τὸ λαμὸν κάθε μέρα ἀπὸ μύριον εἰδὼν πάθῃ καὶ πόνοισιν ἡτῶ νὰ κλέψω μὴ σιγήν τῆς νύκτας, γὰρ νὰ εἶδω μὴ ἡσυχίαν τῆς ματιᾶ μου στὸ ἀέθριον, καὶ νὰ ρουφήξω τὴν ἡδονὴν τοῦ αἰσθάνομαι γὰρ τὴν φῶς σὺν ἡμῶν παιδί.

Τὴ ζητᾷς κ' ἀγρυπνοῦστέρας σὺ συντοίμια ἐνός γίγαντος μαύρῃ σκιά; Ἀφρὸς με εἰδὼν σὺ λαγκάδι τὸ ἀνήμερον, εἰδὼν σὺ τὴν ἀνέλασιν σπληνὲς ποῦ γροῦζον τὰ χαροπούλια νὰ σπῶσιν τὴν ματιᾶ μου στὸ ἀέθριον σκοτιάδῃ τοῦ ἐπικλόνεται σὲ ἀέθριον μάχη.

Ἀφρὸς με μόνον γὰρ μὴ σιγήν. Χίλοι μὲ σπρωγνόντες καιροί, μύριοι μὲ δρόμον ἀγέρας, καὶ κολασμένον κοιμῶμαι μ' ὁδονοῖχα τὴν ἡμέρα μάταια... μὲ βουληγμένον τὸ νοῦ... μὲ χαλασμένη τὴν ὁνειροδόχον ψυχὴν μου... μὲ συντοίμια τὴν ἔρημον καρδιά μου.

Καὶ τὴ νύκτα; Ὡ τὴ νύκτα ἐσχέσω τόσῃ χρόνῳ τώρα, σκιά, καὶ τοιοῦθ' οὐκ αἶτι νὰ μελισσοβοῦν γινῶ μου, καὶ βλέπω τὴν ὥχρ' οὐκ μορφήν νὰ με σπαράξῃ μὲ τὸ χαμόγελο αὐτοῦ τοῦ Σατανικοῦ, ποῦ ποῖος ἔχει πόσος τοῦ Ἀδὴ μαύρης ψυχῆς σου τὴν βαλάν σὲ χεῖλη.

Δὲν ἐχόρτασες ἀκόμη βασανίζοντας ἕνα κοινάρι; Τόσῃ ἡδονῇ αἰσθάνομαι σὺ παρὰ τὸ ἴδιον μὴ μὲν ψυχῆς;

Εἰς κοινὴν — βοτκόλακα — ρουφήξ' ἔμην, ὅσο αἶμα μ' ἀπὸ μὲν σὺν τῇς γλῶσσης καὶ χόρτασες τὴν ἐκδίκησίν σου!

Φύγε! καὶ δὸς μου τὰ χρόν' αὐτὰ παλὴν τοῦ μοῦ — κλέψες. Ἀδὸς μου τῆς ὁμορφῆς σιγῆς ποῦ κατακυλόνταν σὺν τῇ σιγῇ μου, σὺν τῇ σιγῇ μου, σὺν τῇ σιγῇ μου.

Μ' ἐκοντοσφύριζες, μὲ συντοίμια, μὲ πῆρες, ὅ,τι καλὸ καὶ ἂν εἴη ἀπ' αὐτὸν μου, καὶ ἀκόμη στέκει τὴ νύκτα ἀκίνητη καὶ μὲ γερμύζεις καὶ τὴν μικρότερον πόδον ποῦ μὴ σιγῇ σὺν κεφάλῳ.

Πέταξες μακρόν μου καὶ ἀφρὸς με εἰδὼν, σὺν τῇ λησμονίᾳ τὸ περιβάλλον ἀπὸ δὲν μὲ σκοτίζεις νὰ λείψω γὰρ πάντα, ζητᾷς σκιά!

Ὡ, σὺ, θεορῶσαι βάρος, πῶς πλάσας μόνον μου, ἡγὼ φάσμα τῆς θλίψεως μου ζῶντος, ὅ, σὺ, φθονεῖς σκιά τῆς πῶντος μου ἀγάπης τὴν σφαιρῆ;

Θυμῶσαι ἕνα βράδι ποῦ βρεθήκαμε σ' ἕνα σιμμετρικὸ περιβάλλον ποῦ μύρια εἰδὼν χροσάνθημα ἔσπασαν σὲ σκίον φῶς ἀπὸ λαϊκοῦς θυμῶσαι τὴν σὺν εἶπα;

* Ἐγὼ καρδιά — σὺ εἶπα τότε — ποῦ κλεῖ τὸ ἀέθριον ὅλο σὲ μὴ ἀγάπῃ σὺν φιλολογίᾳ τῆς. Τὸ μῦθος ποτὲ δὲ τὸ αἰσθάνθηκα. Μ' ἔπλεσε καὶ δούλητο ἐμένα καὶ ζῶ σὺν λουλούδι ἀνάμεσα σὲς κατακλινθεὶς τὴν ἀγρία δομή. Μὴ ζητᾷς μὲ αἰώνη ἀγάπῃ νὰ δεσμεύσῃς τὸν ἄνθρωπον ποῦ γινῇ σὺν κοροβοῦντα. Ἀδὸς ποῖος ἔχει ποῖα μάταια Νεραϊδογενεῖς νὰ μ' ἀρπάξουν τὸ νοῦ καὶ τὰ τῶν ὅλων λῦρα οὐράνια μὲ χορδὲς κλειμμένες ἀπὸ τῆς ἀχτεῖς τοῦ φεγγαριοῦ γὰρ νὰ τὴν ψάλλω.

Ἡμῶν τὸν εὐκρινεῖς.

Καὶ ὅμως ὅσο ζῶντες πόσα τραγῳδία γραμμένα μὲ τὸ παιδικὸν μου αἶμα δὲν σὺν γαῖα καὶ σὺν πέθανος σὺν καρδίᾳ μου πόσα δάκρυα δὲν ἔχουσα;

Γιὰ νὰ μὲ κάνης νὰ μῶσιν τώρα, ὅ, καὶ ἂν ποθῶ ζητᾷς ψυχῇ.

Γιὰτὶ μὲ ξεκολλᾷς ἀπ' τὴν ἀγάπῃ καὶ θέλεις ζῶντας μὲ τὴν ἀνάντην ν' ἀγκαλιᾶς σκιά;

Αὐτῶν με ποῖα. Πῆγαμε σὺν **Καθαρόγειο** νὰ καθαρῶς τὴν ψυχὴν σου, ἀφρὸς με νὰ βρῶ ἕνα σῶμα λατρευτὸν, δύο μάγουλα βελουδογενεῖς, δύο χεῖρες πύρινα νὰ μὲ φουρῶσιν καὶ τὴν ζωὴν...

Ἀφρὸς με νὰ γυρῶ τὸ νοῦ καὶ τὸ κεφάλῳ μου σ' ὁλόκληρον ἀγκαλιά.

Πλάσας ἀπὸ τὸ αἶμα ποῦ μὴ σιγῇ ρουφήξῃ, ὡς τώρα καὶ ἀπ' τῆς παλῆς μου ἰδέας ἕνα ἔσθον καὶ ἀφρὸς με πῶς νὰ βρῶ μὴν ἄλλῃ ἀγάπῃ...

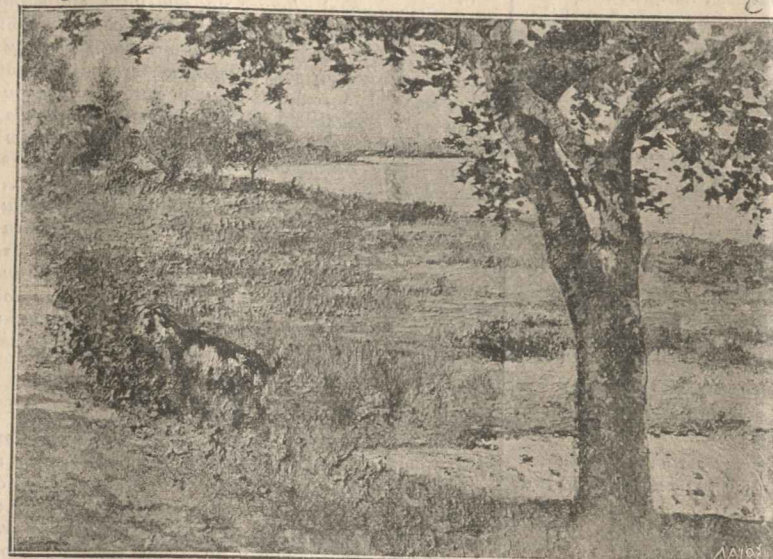
Τὴν ἀγάπῃ τῆς μεγάλης θεᾶς μας... **Τῆς Πατρίδας!**

Καὶ τὸνίζοντας γὰρ αὐτὴ τῆς χορδῆς τῆς λῆρας μου... νὰ ζήσω... νὰ ζήσω!...

Πάτεραι **ΜΑΚΗΣ ἈΘΑΝΑΣΙΟΥ**

* Ἡ αἰδώς εἶνε τὸ ὄπλον τοῦ κάλλους, ὅπως καὶ τὸ ἀγκάθι, τὸ ὄπλον τοῦ ῥόδου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ.



ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΟΠΙΟΝ

Ἐλαιογραφία κ. Ε. Θωμοπούλου ἐκ Πατρῶν. (Ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαπτείου)



ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΙΟΝ. — Τὰ δεσφὰ τῶν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ σφεγγέντων Χίων, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1822 (Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γ. Ν. Καραγιαννίδη)



ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ Προσπεμποντες εἰς τὸν αὐτὸν σταθμὸν τοὺς αὐτοὺς ἐκδιδόντας μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου Τριπόλεως (Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κ. Γεωργαντᾶ)



ΔΙΣ ΚΛΕΟΝΙΚΗ Ρ. ΡΗΓΑ

Ἡ ἐπιτυχούσα εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μεγαρίδος διὰ τοῦ β' δημοτηρίου τοῦ «Περὶ ὥραιον Ἑλληνίδων»

ΟΝΕΙΡΑ

Στὰ δάση τὰ κισσόφυτα νὰ πλανηθῶ μὲ σένα Μία νύκτα ἀνοιξιαντικὴ σὲ κήπους μερσανίων Καὶ νὰ σὲ λούσω στὰ φίλα ὀλοεσάνθη παρθένῃ Εἰν ὁνειρὸν κ' ὁ κόσμος μὲς ὁ κόσμος τῶν καυμῶν.

Εἶνε ὁ κόσμος τῶν καυμῶν ὁ κόσμος μοναχᾶ Κ' ἂν μέσῃ σὲς ἀγκάδας τοῦ φουρῶσαι μὴ μῆρσιν.

Γοργικινεῖται οἱ καυμοὶ κ' ἀγκαλιᾶται σφιγτὰ Τὴν πνίγουν σὲ ἀγκαλιᾶτος καὶ σὲ τοῦ φίλου τῆς δίνης.

Ἡράκλειον Κρήτης **Μ. Γ. Ἀναστασίου**



Η ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

Ἡ ἐν Χίῳ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Αἰτῶν εὐρισκόμενη «Δασκαλίοντρα» ἢ ἄλλως καλουμένη «Ὀμήρου Πέτρα» (Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Α. Λοῖζου)

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΕΡΩΣ ΜΟΥ

ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Τίποτε δὲν ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀθωότητα ὅσον ἡ ἀδια-
κρισία. Ὅσκαρ Οὐάϊλντ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Πάτρα

Βαλζάκ.

αλικὴ παροιμία

ΜΑΡΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

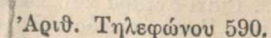
Ἰνός

ΠΑΡΘΕΝΑ ΡΟΥΣΑ»

Πάτραι,

ΕΛΛΗΝ. ΟΡΙΖΩ

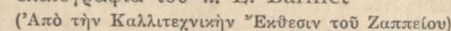
ΛΑΡΙΣΣΑ



ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

2

Αἱ 8 ἡμέραι ἔφθασαν καὶ ἤθελον αἱ πληρώσω
 τὸ ἀντίμιμον τοῦ γάλακτος ὁπότε τῆς ἐπον οὐκ ἔθα
 ῖς ἔδιδα τοὺ διπλάσιον ἐὰν παροδέχτο, αἱ μοῦ δώση
 αἱ γλυκὴ τῆς φίλημα. Ἀλλὰ καίτε ἀραπίνα,
 θάναθν τόσην αἰδημοσύνην ὥστε τοὺ γαλκώχον



ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ἐπεχὼς ἐκείνην ἡτο θυεὺς καὶ ἰσρός, ἐφυλάσσετο
δὲ ἄγνός καὶ πιστός ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἀλ-
λοῖμονον δὲ εἰς ὄντινα ἡθάτει τὸν ἔρωτα τοῦτον.
Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐφελέουσις παρὰ ἡ ἐκδίκησις, ἥτις
καὶ μέχρι σήμερον διαμένει εἰς πολλὰ μέρη ἑλλη-
νικῆς

Εἰς τὸν γάμον δὲ ἐπαδείκνυσον ὅλα τῶν τὰ προ-
τερήματα, τὰ τε ἡθικὰ καὶ ὀλικὰ οἱ γενναῖοι ἐκεί-
νοι ἄνδρες.

Ἐποὶ οἱ πρεσβύτεροι τῇ ἡλικίᾳ συνέστησαν καὶ
 ἡ συνέλευσις τῶν ἡγέτων, τὴν ῥά τινος ἐβόλῃαν πρὸς
 τοὺς θύσαντας τῶν ἡμετέρων ἀμαρτωλῶν
 Βασιλεῖον ἀπὸ τοῦ θρόνου καὶ τὴν ἐκείνῃ
 Ὀρθόδοξον ἀπόδοσιν τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἁγίας
 Πατρὸς καὶ ἀδελφῶν ἀνὰ μετὰ τοὺς τῆς ἁγίας
 Πρωτοσύνης εἰς τὸν ἑθνικὸν τῶν ἀρχαίων
 τῶν δὲ οὐκ ἠνοχότων ἐκείνῃ, ναὶ, πάντα κατὰ
 ἡμῶν ἡ Πατριὰ βέβηκε ἀπὸ τῶν ἐκείνῃ παρακλήσε-
 ραι τοὺς καὶ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐθεοσ-
 τοῦ δὲ ἐβόλῃαν πᾶσαν τὴν πόλιν τὴν με-
 τὰ τὴν ἀλλήλων τῶν ἀδελφῶν Ἐκείνῃ ἐπὶ τῇ γενεᾷ δι-
 ακρίβως ῥηπτόμενη τὸ ἐκείνῃ, πρῶτοντας
 ἐκείνῃ τῶν καὶ τῶν ἀλλήλων ἀδελφῶν.

Ὅταν δὲ ῥησὶς ἡ φῶς τοῦ χάρος, ἐκτελεσθε
ἐν ἑαυτοῖς ἀγαθὰ καὶ φιλοκρίντες πρόσωπα, ἐπει-
θή πάντα τὰ σωματικά καὶ τὰ ἀρεμὰ
ἐν ὅσῳ τὸν ὅπο τὸ καλὸν καὶ τὸ χρονοῦσιν
ἐκτελεσθῶσι ἐνδύσεσσι των. Ἀλλ' αὐτὰ συνέπενον
ὅπως εἰ γάμοις πλείουσιν κοινωτήσονται καὶ
ἐν ποσὶν ποτὶ σπέναι. Καί ποτε ἀπαχθῶσι
τοῦ χάρος ἐκείνου ἦτο, ὅτι, μὴ ὑποφάνησιν τὸν
ἀπὸ τῆς τῆς τυραννίας ἥλκον τοῦ ἀγαπῶν
τὴν «καρποῦν» καὶ ἐρευνῶν, ἀφάνησιν καὶ γο-
εῖς ποτὶ ἀγαπῶν καὶ πᾶν ἄλλο, μόνον καὶ μόνον
ὅτι νὰ κερῶσιν τὴν οὐκίαν των, γινώσκοντες ἀφάνησιν
τὴν τυραννίαν.

Πόρτ-Σατδ Α. II.

Τὶ κοῖμα ὅτι εἰς τὴν ζωὴν τὰ μαθήματα μᾶς ἔο-
νται ὅταν μᾶς εἶναι πλέον πρεπιτά. Ὅσακτο Οὐάϊλδ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ἐπὶ μέτρῳ, ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἄριστα, με τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ, καὶ μέχρι δρ. 60, ΜΟΝΟΝ Ο ΣΑΜΠΡΑΚΟΣ, κἀτωθεν Ἀρσακείου, κατασκευάζει καὶ με δόσεις.



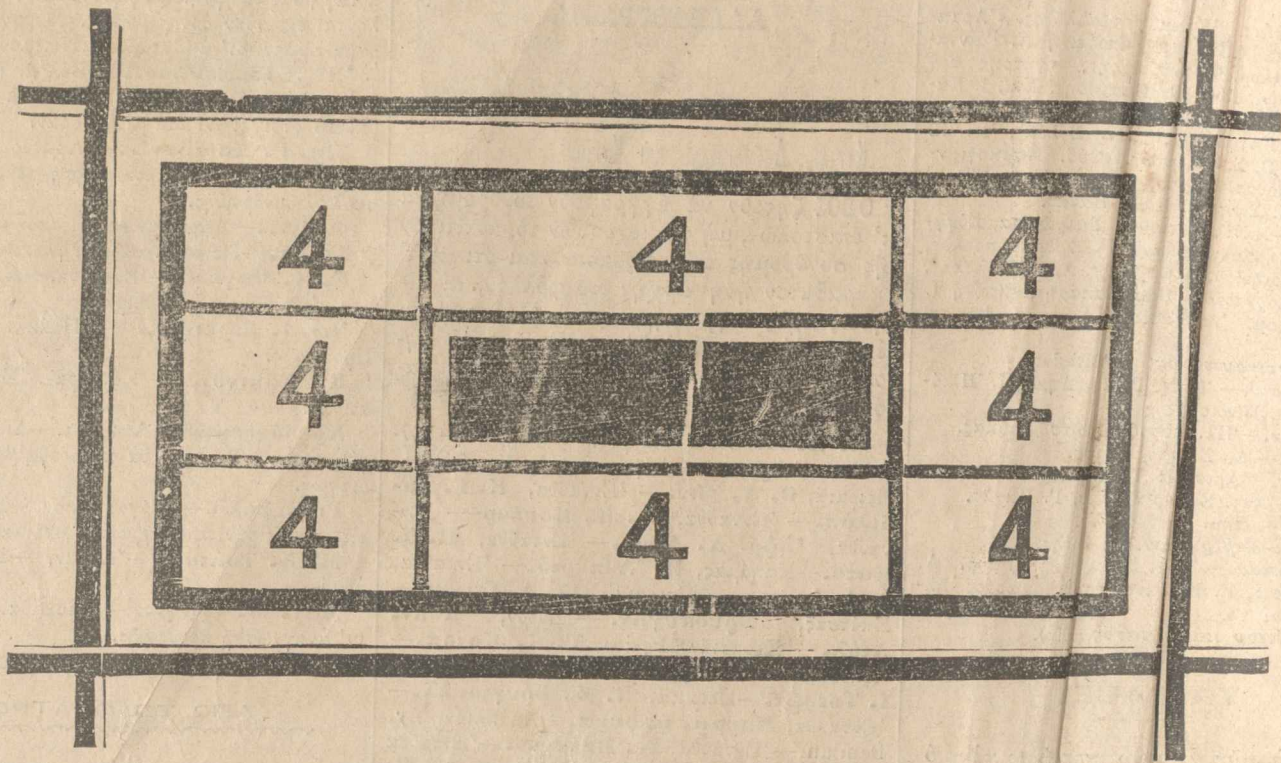
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
Πλοῦτος ὑφασμάτων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν τελευταίας ἐποχῆς.

Πλοῦτος ὑφασμάτων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν τελευταίας ἐποχῆς.
120-ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ-120

120-ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ-120

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 31^{ος}

Ο ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ



Ένας ζωέμπορος αφήκεν υπό την φύλαξιν του υπηρέτου του, εντός του ανωτέρω σταύλου, 32 ίππους. Οι ίπποι αυτοί ήσαν τοποθετημένοι κατά τοιοῦτον τρόπον εἰς τὰ 8 διαμερίσματα του σταύλου, ὥστε, εἰς ἐκάστην πλευράν νὰ μετροῦνται 12. Ὁ κύριος δούκις ἤθελε νὰ τοὺς ἀριθμήσῃ, τοῦτο μόνον παρατήρει, ἂν μετροῦνται 12 εἰς ἐκάστην πλευράν.

Ὁ υπηρέτης, ἕνεκα ἀπροόπτων ἀτυχημάτων, εὐρεθεὶς εἰς ἐλασινὴν οἰκονομικὴν θέσιν, ἠναγκάσθη νὰ πλῆσῃ τοὺς ίππους, ἐλπίζων ταχέως νὰ διορθωθῶν αἱ ὑποθέσεις του, διὰ νὰ τοὺς ἐξαγοράσῃ πάλιν.

Ἀλλ' ἐν τῇ μεταξὺ ἀνηγγέλθῃ ἡ ἀφίξις τοῦ κυρίου του. Ἀπηλπισμένος ὁ ταλαίπωρος δὲν ἐγνώριζε τὰ κάμη, τότε τοῦ ἤλθε μία ἐμπνευσις: Ἐτοποθέτησε τοὺς ὑπολοίπους 28 ίππους, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μετροῦνται πάλιν 12 εἰς ἐκάστην πλευράν. Ὁ κύριος δὲν ἀντελήφθη τίποτε καὶ ὁ εὐφυὴς υπηρέτης ἠδυνήθη μετ' ὀλίγον ν' ἀνορθώσῃ τὸ σφάλμα του.

Ἐρωτᾶται:

— Πῶς ἐκ τῶν 32 ίππων, ἀφαιροῦμεν 4 καὶ μετροῦμεν πάλιν ἐξ ἐκάστης πλευρᾶς 12;

(Ἐστιάη ἐπὶ τοῦ κ. Γ. Σ. Ποταμιάνου, ἐκ Νεοχωρίου Παραχελωτίδος).

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς μεταπροσεχοῦς Παρασκευῆς θυνίου.

Ἐκάστη λύσις διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, δεόν νὰ περιέχῃ ἐσωκλείστως ἐν ἀσφράγιστον καὶ καθαρὸν λεπτὸν γραματόσημον.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Θὰ γίνῃ κλήρωσις μετὰ αὐτῶν καὶ θὰ κερδίσουν:

Ὁ πρῶτος δραχμὰς πέντε (5). Ὁ δεῦτερος δραχμὰς τρεῖς (3). Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, πέμπτος καὶ ὁ ἕκτος ἀνὰ δραχμὰς (2) ἑκάστος.

Προσοχὴ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ τόπου τῆς ἀποστολῆς. Ἀμφότερα νὰ ᾖ καθαρογραμμένα καὶ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἐξωτερικῶς δεόν νὰ σημειοῦται «Διαγωνισμὸς 31ος».

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος θὰ συνυπολογισθῇ εἰς τὰ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ διὰ τῶν ὁποίων οἱ λῦται τὸ περισσῶς διαγωνισμῶν, κερδίζον κατὰ σειράν, ὁ 1ος δραχ. 100, ὁ 2ος δραχ. 25, οἱ 3 καὶ 4 κατ' ὅσον ἀνὰ δραχ. 10 ἕκαστος καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς ἀνὰ δραχ. 5 ἑκάστος.

ΑΚΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ 30^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐπειδὴ εἰς τὸ σχῆμα τοῦ 30^{ου} Διαγωνισμοῦ «Ὁ Περσικὸς τάπη» ἔγιναν λάθη, τὸσον εἰς τὰς ἀστάσεις, ὡς καὶ εἰς τοὺς σημειωθέντας ἀριθμοὺς, ἵνα τὸν καθιστῶσιν ἄλυτον, ἀπεφασίσθη ν' ἀκυρωθῇ ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος. Διὰ νὰ μὴ μετελῶσιν ὅμως κενὸν εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ τὸν ἔλυσαν, καίτοι λανθασμένον, δηλοῦμεν τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον καὶ εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ 30^{ου} Διαγωνισμοῦ θὰ σημειωθῶν οἱ λῦται ἵνα οἱ ἀποστείλαντες τὴν λύσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ οἱ λῦται, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τοὺς 2 τελευταίους διαγωνισμοὺς 28 καὶ 29^{ον}. Τοῦτο γίνεται ἵνα μὴ χάσουν πολλοὶ ἀδίκως τὴν σειράν των εἰς τὰ ἐτήσια βραβεῖα. Ὡς πρὸς τὸ 10 λεπτὸν γραματόσημον τὸν θὰ σταλῇ ὑπὸ ἐκείνων, οἱ οἱ θὰ ἴδουν δημοσιευμένα τὰ ὀνόματά των, μαζὶ μετὰ τὸ 10 λεπτὸν τοῦ 31. Δὲν θὰ τὸ στείλουν μόνον, ὅτι τὸ στείλαν ἤδη μετὰ τὴν λύσιν τοῦ 30^{ου}.—Θὰ τὸν ἐπροκηρύσσαμεν ἐκ νέου τὸν διαγωνισμὸν, ἀλλὰ δὲν προεβάνον ν' ἀποστείλουν λύσεις οἱ οἱ ἐξωτερικοὶ λῦται.